

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΔΕΥΤΕΡΑ 29 ΓΕΝΑΡΗ 2001 ΑΡ. ΦΥΛ. 367 ΔΡΧ. 250/Ε 0,73

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟ

Οι δολοφονίες που εκτελεί το ρωσοκίνητο απόσπασμα της “17N” έρχονται πάντα να καλύψουν βασικά κενά της ρώσικης πολιτικής, δηλαδή επιδιώξεις της που δεν μπορούν να ικανοποιηθούν με καθαρά πολιτικά μέσα.

Στην περίπτωση Μιχαλολιάκου το μεγαλύτερο τρέχον πρόβλημα της ρώσικης πολιτικής ήταν ότι δεν κατάφερε ως τα τώρα να εξουδετερώσει τις αντιστάσεις της σοβινιστικής ηγεμονικής μερίδας της εκκλησίας που έχει ηγέτη της τον Καλλίνικο Πειραιά.

Αυτές οι αντιστάσεις εκδηλώνονται ως γνωστό στη μάχη των ταυτοτήτων για την οποία μόλις τελευταία ο φιλορώσος υπονομευτής της Χριστόδουλος είπε ότι έληξε υπέρ τους κράτους. Το ειδικότερο πρόβλημα αυτής της πολιτικής αφορά την πόλη του Πειραιά που είναι το κέντρο των σοβινιστών της Εκκλησίας πράγμα που με τη σειρά του δεν είναι άσχετο με μια πολύ συγκεκριμένη υλική και κοινωνική πραγματικότητα αυ-

τής της πόλης.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ, ΕΦΟΠΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Αποδεικνύεται ότι ο Μιχαλολιάκος ήταν ένας συνεπής εκπρόσωπος αυτού του εκκλησιαστικού ρεύματος και των υλικών συμφερόντων και των κοινωνικών δυνάμεων πάνω στις οποίες αυτό το ρεύμα στηρίζεται.

Το ότι ο Μιχαλολιάκος χτυπήθηκε λίγο μετά τη στιγμή κατά την οποία μαζί με τον Καλλίνικο έκοψε την πίδα της εκκλησίας πάνω σε ένα πλοίο (του εφοπλιστή Ποταμιάνου) δεν είναι κάτι τυχαίο. Η εκκλησία του Πειραιά είχε και έχει στρατηγικούς δεσμούς με το μεγάλο ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο, πέρα από την άμεση οικο-

νομική συμμετοχή της στο κεφάλαιο της ακτοπλοΐας με την εταιρεία ANEK.

Οι έλληνες εφοπλιστές είναι ως γνωστό ένα σπάνιο μίγμα κοσμοπολιτισμού και επαρχιώτικης καθυστέρησης. Αυτή η ιδεολογική τους κατάσταση εκφράζει την βασική τους αντίφαση να είναι φυσικοί φορείς ενός κεφαλαίου πανίσχυρου και διεθνούς στη λειτουργία του – χρηματοδότηση, φύση των εμπορευμάτων, κατασκευή και συντήρηση του πλοίου- και εντελώς εθνικά και μάλιστα τοπικά περιορισμένου στην προέλευσή του. Συνήθως απόγονοι μικροκαρaboκυραίων και εμπόρων, από νησιά που τα ίδια δεν υπήρξαν ποτέ μεγάλα διεθνή εμπορικά σταυροδρόμια και είναι σφραγισμένα από τον κοινωνικό συντηρητισμό όλης της ελληνικής υπαίθρου, οι εφοπλιστές είναι γεμάτοι από θρησκοληψία και κοινωνικό συντηρητισμό. Όσο για τον μεγαλοϊδεατισμό τους, δηλαδή την εμμονή τους

στον παγκόσμιο και ανώτερο προορισμό του έλληνα, αυτός όσο και να είναι μια χίμαιρα, είναι λιγότερο γελοίος από την χίμαιρα της εδαφικής επέκτασης. Γιατί η συμμετοχή των εφοπλιστών στον διεθνή οικονομικό μπερζαλισμό είναι τουλάχιστον πολύ πιο πραγματική, από το όνειρο των κρατικών υπαλλήλων και των στρατιωτικών για μια εδαφικά μεγάλη Ελλάδα.

Είναι λοιπόν φανερό ότι οι αντιστάσεις των Καλλίνικου – Μιχαλολιάκου στο μέτωπο Σημίτη – ΣΥΝ- ψευτοΚΚΕ στο ζήτημα των ταυτοτήτων είναι ισχυρότερες στον Πειραιά ακριβώς επειδή εδώ βρίσκεται μια ισχυρή υλική βάση αντίστασης στα σκοτεινά σχέδια των ρωσόδουλων σε πανελλαδική κλίμακα.

Οι ρωσόδουλοι έχουν δει εδώ και πολλά χρόνια τη σημασία του Πειραιά και γι’ αυτό έχουν επενδύσει πολιτικά σ’ αυτόν με τα μεγαλύτερα στελέχη τους. Ο Πειραιάς α-

κριβώς επειδή είναι έδρα του εφοπλιστικού κεφαλαίου που από μόνο του ξεπερνάει και στο πολλαπλάσιο όλα τα άλλα μαζεμένα, καθώς και κέντρο του πιο ιστορικού βιομηχανικού κεφαλαίου, είναι έδρα και του Σημίτη και του Λαλιώτη. Αυτοί έχουν έρθει εδώ και αρκετά χρόνια από τα έξω στον Πειραιά και έχουν μάλιστα φροντίσει να δώσουν στον πιο πιστό άνθρωπό τους, στον πράκτορα της Στάζι Κόκκαλη, την παλιά ομάδα του εφοπλισμού με το ισχυρό λαϊκό έρεισμα, τον Ολυμπιακό.

Το να διώξει τα πλοία και τους εφοπλιστές από την Ακτή Μιαούλη είναι το κύριο καθήκον που έχει αναλάβει το ψευτοΚΚΕ μέσω των τραμπούκων του στα ναυτεργατικά σωματεία, ενώ το να διώξει τα εργοστάσια του Πειραιά σε συνεργασία με το Λαλιώτη είναι το κύριο καθήκον του ΣΥΝ στα

συνέχεια στη σελ. 4

ΑΠΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟ ΟΥΡΑΝΙΟ:

Η ΞΑΦΝΙΚΗ ΣΙΩΠΗ ΤΩΝ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

Και ξαφνικά η φασαρία με το Ουράνιο σταμάτησε. Ο ΣΥΝ σταμάτησε να ουρλιάζει, η Ελευθεροτυπία έπαψε να του αφιερώνει τα πολυσέλιδα της “Αποκάλυψης” με το γενικό τίτλο “ουράνιο έγκλημα”, ο Άλφα σταμάτησε τα ακατάσχετα “ουράνια” ψέμματά του και ο Τριανταφυλλόπουλος τις στημένες εκπομπές του. Έμειναν μόνο κάτι μπαταριές οπισθοφυλακής, δηλαδή κάποιες μικροεκδηλώσεις του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ.

Η φασαρία δε σταμάτησε επειδή βγήκε καθυστερημένα η Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας να διαβεβαιώσει ότι τα αποτελέσματα των μετρήσεων στο Κόσοβο ήταν εξαιρετικά φυσιολογικά, αλλά αντίθετα αυτή η διαβε-

βαίωση ήρθε βεβαιωμένα πριν ολοκληρωθούν όλες οι μετρήσεις ακριβώς για να βάλει τέλος στη φασαρία. Αποφασίστηκε να μπει τέλος στη φασαρία για να μάθει ο λαός από μια σειρά από ξεθαυρεμένους ειδικούς και δημοσιο-

γράφους ότι δεν υπήρξε ποτέ πραγματικός κίνδυνος ούτε στην Ελλάδα, ούτε στο Κόσοβο από το απεμπλουτισμένο ουράνιο και ότι χοντρικά δεν υπήρξε ποτέ ένα “ουράνιο έγκλημα”.

Το τέλος αποφασίστηκε από το καθεστώς των Γκαίμπελς της αντιεπιστημονικής τερατολογίας που έχουν επικεφαλής τους πάντα τον Συνασπισμό, γιατί οι στόχοι της εκστρατείας είχαν επιτευχθεί, και γιατί υπήρχε έντονος κίνδυνος παρενεργειών

στην πραγματοποίηση του γενικού σχεδίου.

Ο θόρυβος έπεσε κατ’ αρχήν όταν επιτεύχθηκε κάτι που φαίνεται πολύ σημαντικό για τους ρωσόδουλους. Καθαιρέθηκε μέσα στη γενική έκπληξη των ενημερωμένων γι’ αυτά τα ζητήματα, ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού Κ. Παναγιωτάκης, και στη θέση του ήρθε κάποιος Αντωνακόπουλος. Πριν ανακύψει το θέμα το Κόσοβου δεν υπήρχε κανένα ζήτη-

μα στις φετινές κρίσεις να πέσει ο αρχηγός του ΓΕΣ. Ο Τσοχατζόπουλος φαινόταν μάλιστα να τον στηρίζει αποφασιστικά. Όμως ξαφνικά όλη η προπαγανδιστική λαίλαπα του απεμπλουτισμένου ουράνιου συγκεντρώθηκε και εστιάστηκε σ’ ένα ζήτημα: στο ότι το ΓΕΣ δεν ενημέρωσε τις πολιτικές αρχές ότι υπήρξε στρατιώτης άρρωστος από λευχαιμία στο 401 ο οποίος είχε υπηρετήσει στη Βοσνία. Εκεί ακριβώς κορυφώθηκε η εκστρατεία των Γκαίμπελς που ως τότε έψαχναν και ανακάλυπταν βόμβες από απεμπλουτισμένο ουράνιο που έπεφταν σε ελληνικά πεδία βολής, ενώ βέβαια έβλεπαν το θάνατο σκορπισμένο γύρω α-

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΞΑΦΝΙΚΗ ΣΙΩΠΗ ΤΩΝ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

πό τα άψυχα “φανταράκια μας” που είχαν σταλεί στο “ραδιενεργό Κόσοβο”, ενώ ο στρατός ήξερε ή όφειλε να ξέρει τι τα περιέμενε. Οι ρωσόδουλοι είχαν κάνει τόσο βέβαιο στην κοινή γνώμη το γεγονός ότι το Κόσοβο ήταν κάτι σα Χιροσίμα, ώστε από κει και πέρα οι ένοχοι μπορούσαν πια να ανακαλυφθούν ανάμεσα σε αυτούς που “ήξεραν ότι χρησιμοποιήθηκαν βόμβες απεμπλουτισμένου ουρανίου και δεν μιλούσαν” ή “δεν ήξεραν, ενώ έπρεπε”. Βεβαίως, σε όλη αυτή την περίοδο της υστερίας οι μόνοι αληθινοί ένοχοι ήταν αυτοί που μιλούσαν γνωρίζοντας ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα ουρανίου στο Κόσοβο, σε όλη την πρώην Γιουγκοσλαβία και σε όλο το Ιράκ.

Έτσι βομβαρδίστηκε όλο το στρατιωτικό επιτελείο και όλα τα σώματα και έσπασε κάθε αντίσταση των επιτελικών πάνω στην κρίσιμη περίοδο των κρίσεων. Δεν πρέπει να είναι τυχαίο ότι ανακάλυψαν κίνδυνο από τα βλήματα του απεμπλουτισμένου ουρανίου που είναι στο βάθος του Αιγαίου. Ο αρχηγός του ναυτικού περιλαμβανόταν στους προς κατατόμηση και προφανώς κατατόμήθηκε ακόμα πιο εύκολα.

Φαίνεται πως η τεράστια πίεση για την καθάρση του αρχηγού του ΓΕΣ ήταν απαραίτητη για να μην εκτεθεί στα μάτια του ο Τσοχατζόπουλος που μάλλον τον πούλησε. Δεν αποκλείεται η σύγκρουση Γ. Παπανδρέου-Τσοχατζόπουλου για τους πραγματικούς κινδύνους των ελλήνων στρατιωτών στο Κόσοβο να είναι μια κάλυψη του Τσοχατζόπουλου απέναντι στα θύματα των εκ-

καθαρίσεων.

Ο Αντωνακόπουλος θα πρέπει να είναι πολύ αρεστός στο καθεστώς γιατί σε μια δεξίωση του Στεφανόπουλου σύμφωνα μ’ ένα σχόλιο της *Ελευθεροτυπίας* στη στήλη *Παραπολιτικά*, όλοι επεδίωκαν επαφή και συζήτηση μαζί του, ενώ ο Παναγιωτάκης καθόταν σε μια γωνιά και δεν τον πλησίαζε κανείς όλη την ώρα σα να ήταν λεπρός.

Αν ο παραπάνω ήταν ο βασικός λόγος για τον οποίο ήρθε η ώρα της ύφεσης στην εκστρατεία, ο λόγος για τον οποίο αυτή η εκστρατεία σταμάτησε τόσο απότομα ήταν ο κίνδυνος να πάρουν στα σοβαρά τους Γκαίμπελς οι στρατιώτες της ελληνικής δύναμης στο Κόσοβο και να γυρίσουν πίσω, ενώ επίσης τρομοκρατημένοι δεν θα ήταν διατεθειμένοι οι καινούριοι εθελοντές να τους αντικαταστήσουν. Όμως ο στρα-

τός αυτός είναι εντελώς απαραίτητος στο Κόσοβο γιατί είναι ο μόνος που έχει παραταχθεί κατά μήκος της γραμμής στην οποία η ρώσικη διπλωματία σκοπεύει στο μέλλον να διαμελίσει το Κόσοβο, διαμορφώνοντας ένα δυτικό αλβανικό κι ένα ανατολικό σέρβικο τμήμα. Πέρα από αυτά το ελληνικό απόσπασμα είναι το μόνο απόλυτα έμπιστο για το ρώσικο στρατιωτικό απόσπασμα που έχει καταλάβει το στρατηγικό θύλακα τυ αεροδρομίου της Πρίστινα.

Έτσι λοιπόν αποφασίστηκε να καθησυχαστούν επειγόντως οι στρατιώτες, δηλαδή να μάθει όλος ο λαός ότι δεν υπήρχε ίχνος ραδιενέργειας και κινδύνου στο Κόσοβο. Να γιατί ο Χριστόδουλος που φώναζε ενάντια στους καταραμένους νατοϊκούς και το ουράνιο βάλλθηκε να καθησυχάσει τα παιδιά μας ότι δεν υπάρ-

χει κανένας κίνδυνος. Να γιατί η Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας σύρθηκε άρον - άρον να παρουσιάσει αποτελέσματα πριν ολοκληρωθούν οι μετρήσεις, να γιατί σταμάτησε ξαφνικά να εκπέμπεται σε ασύλληπτες δόσεις όλη αυτή η ιδεολογικά θανατηφόρα ραδιενέργεια και ήρθε η ώρα του καθησυχασμού.

Βέβαια ο βομβαρδισμός πέρασε, αλλά αυτή η ραδιενέργεια αντίθετα μ’ εκείνη του απεμπλουτισμένου ουρανίου, θα παραμείνει στα μυαλά του λαού μας. Γιατί ο καθησυχασμός των στρατιωτών δεν μπορεί ποτέ να πάρει τη μεθοδική, συστηματική μορφή που πήρε η εκστρατεία των ρωσόδουλων Γκαίμπελς. Για το πλατύ κοινό, οι “στρατιώτες μας” στο Κόσοβο για κάποιους λόγους δεν κινδυνεύουν, αλλά το απεμπλουτισμένο ουράνιο είναι πράγματι έντονα ραδιενεργό και καρκινογόνο, ότι υπάρχει “σύνδρομο των Βαλκανίων” και “σύνδρομο του Ιράκ” δηλαδή επιδημία καρκίνων, και ότι γι’ αυτούς φταίει η αιμοβόρα Δύση που βομβαρδίζει τον αθώο και δυστυχισμένο σέρβικο και ιρακινό λαό. Το πολιτικό κεφάλαιο που έχουν αποκομίσει οι ρωσόδουλοι από αυτή τους την εκστρατεία είναι ανεκτίμητο και προστίθεται σε όλα τα προηγούμενα. Η ιδεολογική μοιάζει και σ’ αυτό με τη φυσική ραδιενέργεια, αθροίζεται και συσσωρεύεται.

Μια εξήγηση για το “Σημιτικό παράδοξο”

Στη στήλη του στο Βήμα της 19 του Νοέμβρη ο Ρ. Σωμερίτης έγραψε ένα άρθρο για τον Σημίτη με τον τίτλο: “Το σημιτικό παράδοξο”.

Αυτό το άρθρο μπορούμε να το συνοψίσουμε στο εξής σημείο του: “... Η αλήθεια είναι ότι η τακτική του κ. Σημίτη έχει κάτι το ιδιάιτερα παράδοξο. Αυτός κέρδισε δύο φορές εκλογές που χωρίς αυτόν το ΠΑΣΟΚ θα είχε χάσει από χέρι. Και κυβερνά όπως θα έκανε... παθητική αντίσταση κάτω από δύσκολες συνθήκες ημι-παρνομίας. Όσοι τον στήριξαν για λόγους πολιτικούς (Ευρώπη, ύφεση στα Βαλκάνια και με την Τουρκία, αναγκαία για την σωτηρία του κοινωνικού κράτους εξυγίανση της οικονομίας, επίλυση ορισμένων προβλημάτων της κοινωνίας μας όπως ο εκσυγχρονισμός των σχέσεων Εκκλησίας και κράτους, αναμόρφωση της απαισίας δημόσιας διοίκησης) έμειναν έκθετοι και εκτεθειμένοι...”.

Εξαιρετικά εύστοχο και πυκνό σχόλιο. Μέσα εδώ βρίσκεται ακριβώς ότι θα έπρεπε να διαπιστώσει ένας έντιμος δημοκράτης που πίστεψε στις διακηρύξεις Σημίτη και τις στήριξε στην πράξη. Δεν υπάρχει μάχη στην οποία να μπήκαν οι ευρωπαϊκοί δημοκράτες στο πλευρό του Σημίτη, δί-

ως να βρεθούν άσκημα περικυκλωμένοι, εκτεθειμένοι και εγκαταλελειμμένοι από τον υποτιθέμενο πολιτικό τους εκπρόσωπο.

Πρέπει ωστόσο να σημειώσουμε ότι η μεγάλη δυσκολία δεν βρίσκεται στη διαπίστωση του φαινομένου, αλλά στην ερμηνεία του.

Και η ερμηνεία του είναι ότι ο Σημίτης ποτέ δεν πρόδωσε κανέναν.

Ο Σημίτης δεν είναι ηγέτης του ευρύτερου δημοκρατικού στρατοπέδου, ή έστω το ΠΑΣΟΚ, αλλά ένας κορυφαίος εισοδιστής, εκπρόσωπος του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στην αστική τάξη γενικά.

Αν θέλει κανείς να τον συλλάβει με περισσότερη ακρίβεια θα δει ότι είναι ακριβώς ένα στέλεχος του ΣΥΝ μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Είναι δηλαδή τόσο ευρωπαίος όσο είναι ο ΣΥΝ που θέλει μια Ευρώπη από τα Ουράλια ως το Γιβραλτάρ και σε ρήξη με τις ΗΠΑ. Θέλει την ύφεση με την Τουρκία όσο και ο ΣΥΝ που ενώνεται με όλα τα αντιδυτικά ρεύματα της Τουρκίας ενάντια στο ΝΑΤΟ, ενώ χώνει διαρκώς σφήνες ανάμεσα σε Ε.Ε και Τουρκία.

Θέλει την εξυγίανση της οικονομίας και τη διοίκηση όσο ο ΣΥΝ, δηλαδή επικεφαλής όλων των κρατικοϋπαλληλικών συμμοριών και φίλος της ιδιωτικοποίησης μό-

νο όταν είναι για το καλό του Κόκκαλη και του Μυτιληναίου. Θέλει τον εκσυγχρονισμό των σχέσεων Εκκλησίας και κράτους όσο ακριβώς και ο ΣΥΝ που μίηκε στο ζήτημα των ταυτοτήτων όχι για την πάλη ενάντια στην πολιτική ορθοδοξία, αλλά για την πάλη της ρώσικης ενάντια στην ελληνική ορθοδοξία στο πλευρό του ρωσόδουλου Χρυσόστομου Ζακύνθου.

Καθόλου τυχαία η απόλυτη ταύτιση Σημίτη - Συν βρίσκεται εκεί που αποδεικνύεται η απόλυτη ταύτιση ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ, δηλαδή στα λεγόμενα “κινήματα”. “Κίνημα” των αγροτών, “κίνημα” των καθηγητών, “κίνημα” των μαθητών, “κίνημα” ενάντια στις συνενώσεις των Δήμων, “κίνημα” υπέρ του Οτσαλάν. Όποιοι υπουργοί κατά καιρούς έγιναν στόχοι ή στάθηκαν απέναντι σ’ αυτά τα “κινήματα” καθαιρέθηκαν από το Σημίτη: Τζουμάκας, Ρωμαίος, Αρσένης, Γιαννόπουλος, Πάγκαλος, Παπαδόπουλος έχασαν τα πολύ καίρια υπουργεία τους και υποβιβάστηκαν ή εξαφανίστηκαν εντελώς. Το χειρότερο πάντως που πρέπει να καταλογίζονται οι δημοκράτες σ’ αυτόν τον εισοδιστή δεν είναι ότι διαρκώς μαχαίρουν το υποτιθέμενο στρατόπεδό του. Το ασύγκριτα χειρότερο είναι ότι εκθέτει αυτό το στρατόπεδο στο λαό,

κυρίως γιατί στο όνομα αυτού του στρατοπέδου συντρίβεται η βιομηχανία της χώρας και το εργατικό μεροκάματο. Όλο το σαμποτάζ των παραγωγικών δυνάμεων και όλη η επίθεση στο βιοτικό επίπεδο του λαού, δηλαδή η επίθεση του σοσιαλφασισμού στα άμεσα υλικά συμφέροντά του, διεξάγεται στο όνομα του ευρωπαϊσμού. Οι ευρωπαίοι αστοφιλελεύθεροι και οι ντόπιοι αστοί δημοκράτες έχουν βαρύτατη ευθύνη γιατί επιτρέπουν στο Σημίτη να μιλάει εξ ονόματός τους. Δεν είναι καθόλου οδυνηρό για τους ανθρώπους της Ρωσίας να χάνουν κάποτε τον ηγεμονικό τους πολιτικό ρόλο σαν άτομα όταν στον πολιτικό τους θάνατο παρασύρουν τη μάζα των εχθρών τους. Όταν θα έρθει η ώρα να φύγει από τη μέση σαν αντιπαθητικός στο λαό και πιθανότατα κατάρπυστος από τους πάντες ο Σημίτης, θα έχει καταστροφαντηθεί και κάθε ιδέα ευρωπαϊκής προοπτικής για την Ελλάδα. Έτσι για τον διάδοχό του, κατά πάσα πιθανότητα τον πράκτορα, γιο πράκτορα Γ. Παπανδρέου, όλα θα μπορούν να ξεκινήσουν από την αρχή και πάνω σε μια νέα πολύ πιο αντιδυτική ρώσικη βάση.

Το βαθύ στο Σημίτη είναι η προβοκάτσια.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

ΔΝ/ΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ
<http://www.compulink.gr/oakke>
e-mail: oakke@compulink.gr

Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ:
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΕΝΟΧΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟΝ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟ ΤΟΥ

Τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα του τι σημαίνει πρωσόφιλη κλίκα Καραμανλή στη ΝΔ μας το δίνει αυτή η αλληπάλληλη σειρά από πολιτικές πρωτοβουλίες της κλίκας που έχουν όλες τους ένα στόχο: να διευκολύνουν την φράζια Σημίτη - Λαλιώτη και τους χειρουργούς ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ να αποδυναμώσουν ή να καθαιρέσουν όλους τους φιλοδυτικούς υπουργούς και γενικά να συντρίψουν όλους τους στόχους της ρώσικης πολιτικής μέσα στην κυβέρνηση.

Η πιο άμεση και έντονη μάχη είναι αυτή για την πτώση του Παπαντωνίου.

Ο τύπος αυτός δεν αξίζει κανενός οίκτου γιατί είναι υπεύθυνος δύο αχρειοτήτων: πρώτο γιατί αφήνει τους κνίτες να διαλύουν ανετόχλητοι τη βιομηχανία και δεύτερον γιατί "θεράπευσε" αυτή τη διάλυση με τη γραμμή του βαλκανικού μεροκάματου για την Ελλάδα (εισαγωγή και χρησιμοποίηση μαύρης εργατικής δύναμης για το σπάσιμο του μεροκάματου). Όταν λένε οι ρώσοι ότι κάποιος είναι λογιστής έχουν δίκιο μόνο όταν μιλάνε για τον Παπαντωνίου. Αυτό το φουσκωμένο παγώνι φρόντισε και έγινε αποδεκτό στην Ευρώπη μόνο με το να ισοσκελίζει τους προϋπολογισμούς και να ρίχνει τον πληθωρισμό. Το πνεύμα της πραγματικής ανάπτυξης της βιομηχανίας και της έρευνας του είναι ξένο. Κολυμπάει και αυτός, όπως πολλοί ομοειδείς του λουστραρισμένοι με το δυτικό επιχειρηματικό πνεύμα αγοραίοι οικονομολόγοι, στη θεωρία του σερμού ότι οι υπηρεσίες και οι νέες τεχνολογίες είναι το μέλλον της Ελλάδας. Αυτό το λένε και στη βιομηχανική Δύση και είναι και εκεί ένα λάθος που αντιστοιχεί στην πολιτική οικονομία του ραντιέριου χρηματιστικού κεφαλαίου. Όμως εκεί τουλάχιστον πρόκειται μόνο για μια μονομέρεια γιατί εκεί οι υπηρεσίες, τα κομπιούτερ και τα χρηματιστηριακά παιχνίδια πατάνε πάνω σε μια γιγαντιαία και υπερσύγχρονη κλασική βιομηχανική βάση, ενώ εδώ στην Ελλάδα αυτή η βάση διαρκώς αποικοδομείται.

Όμως ο Παπαντωνίου δεν δέχεται τώρα τα πυρά της ΝΔ γι' αυτά του τα μοιραία ελαττώματα, αλλά για τις μοναδικές δυο τρεις καλές του θέσεις που χάρη στον πολιτικό του καιροσκοπισμό δεν έβαλε ποτέ σε συνεχή εφαρμογή, δηλαδή πρώτον τον εκσυγχρονισμό των παραγωγικών σχέσεων και βασικά νέες αλλαγές των σχέσεων ι-διοκτησίας στις ΔΕΚΟ οι οποίες αλλαγές ονομάζονται "μέτρα διαρθρωτικών αλλαγών" στην τρέχουσα ορολογία, δεύτερο την υπεράσπιση της ελεύθερης αγοράς απέναντι στον παρασιτικό κρατικισμό και τρίτο και κυριότερο τον σταθερό οικονομικό και πολιτικό προσανατολισμό προς την Ευρώπη. Το σημαντικότερο γεγονός είναι ωστόσο ότι στάθηκε σε όλα τα βασικά τους κινήματα σε σύγκρουση με τους κνίτες, ιδιαίτερα στάθηκε στο πλευρό του Αρσένη στο εκπαιδευτικό.

Ο Παπαντωνίου ετοιμάζεται για καρατόμηση με πρόσχημα τη χρηματιστηριακή κρίση. Και βέβαια θα του άξιζε να πέσει γιατί έκανε το δημαγωγικό λάθος να σπρώξει τα κεφάλαια των μικρομεσαίων προς τον χρηματιστηριακό τζόγο και γιατί η οικονομική του πολιτική όπως προηγούμενα την περιγράψαμε βοήθησε στη χρηματιστηριακή κρίση.

Όμως δεν είναι ο Παπαντωνίου ο ενεργητικός υπαίτιος αυτής της κρίσης. Είναι μόνο παθητικός της. Είναι δηλαδή ο άνθρωπος που επέτρεψε στους ενεργητικούς να παίζουν το παιχνίδι τους. Και οι ενεργητικοί είναι: α) οι γνωστοί μας σαμποταριστές

που κλείνουν τα εργοστάσια, από τους κνίτες "ταξικούς αγωνιστές" και τους "οικολόγους" του ΣΥΝ, ως τους κνίτες του Ε' Τμήματος του Συμβουλίου Επικρατείας, β) οι νέοι ολιγάρχες βδέλλες του κράτους με επικεφαλής τον Κόκκαλη, γ) οι συνδικαλιστικές συμμορίες που καθοδηγούν τις χιλιάδες ακρίδες των ΔΕΚΟ, δ) οι κήρυκες και οι διαχειριστές των υπερεξοπλισμών.

Αλλά αυτοί οι ενεργητικοί καταστροφείς είναι ακριβώς εκείνοι που θέλουν να φάνε τον Παπαντωνίου και αυτοί που μοιραία θα τον αντικαταστήσουν, ύστερα ίσως από έναν ενδιάμεσο αδύναμο διάδοχο του.

Και είναι σίγουρο ότι τελικά αυτοί θα τον αντικαταστήσουν γιατί είναι οι μόνοι που δεν καταγγέλλονται από εκείνους που ζητάνε το κεφάλι του Παπαντωνίου. Πουθενά δηλαδή δεν καταγγέλλεται ότι η **αληθινή αιτία για τη χρηματιστηριακή κρίση που είναι η πτώση της πραγματικής παραγωγικής δύναμης και της ερευνητικής και επιστημονικής δύναμης της χώρας**. Γι' αυτό είναι κνίτικη η θέση της ΝΔ κατά του Παπαντωνίου.

Το χρηματιστήριο πέφτει για μια σειρά από λόγους και ο πιο σοβαρός από αυτούς παίρνει σάρκα και αντιπροσωπευτικότητα στα πρόσφατα πρώτα του ρηξικέλευθου εφοπλιστή Σφηνιά που αυτοκτονεί πέφτοντας από τον 6ο όροφο και ύστερα του δήτην πανίσχυρου εφοπλιστή Λάτση που δεν του επιτρέπεται καν να βάλει την Πετρόλα στο χρηματιστήριο επειδή αυτό το ζήτησαν μερικοί κνίτες στην Ελευσίνα.

Ο ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ

Αντίθετα από αυτές τις πραγματικές αιτίες και αντίθετα από την κοινή λογική και από τα συμπεράσματα ακόμα και της πιο πρωτόγονης αστικής πολιτικής οικονομίας, οι κνίτες σαμποταριστές, το επιτελείο Σημίτη στο Χρηματιστήριο, και βεβαίως ο Καραμανλής εντοπίζουν τις αιτίες της πτώσης στη χρηματιστηριακή κερδοσκοπία.

Όλη η θεωρία και η πρακτική της "εξυγίανσης του Χρηματιστηρίου" κρύβει πίσω της τον γνωστό μικροαστικό αντικαπιταλισμό που στα χέρια των σοσιαλφασιστών γίνεται εργαλείο εκκαθαρίσεων μέσα στην αστική τάξη.

Σύμφωνα λοιπόν με αυτό τον αντικαπιταλισμό, υπεύθυνοι της πτώσης του Χρηματιστηρίου είναι οι ισχυροί καπιταλιστές και χρηματιστές που, αφού εισήγαγαν ή αγόρασαν κούφια χαρτιά, ανέβασαν τις τιμές τεχνικά, παρέσυραν τους μικρούς που αγόρασαν όταν αυτές ήταν ψηλά, και όταν οι μικροί καταστράφηκαν με την πτώση, οι ίδιοι βρέθηκαν με τα λεφτά των τελευταίων στη δική τους τσέπη.

Αυτή τη θεωρία ζυμώνουν τα κνιτοειδή για χρήση των θυμάτων σε όλα τα καφε-νεία, τα μαγαζιά, τα γραφεία, τις εφορίες και τα ιατρεία της χώρας. Είναι εξαιρετικά βολική θεωρία για ένα καθεστώς που σαν κύριο εχθρό του έχει το ιδιωτικό κεφάλαιο,

το μόνο που έχει έναν πραγματικό και ζωτικό λόγο να μπαίνει στο Χρηματιστήριο για να αντλήσει κεφάλαια με συμφέροντες όρους. Την πιο αποστομωτική απάντηση σ' αυτά τα χειρότερα απ' όλα τα παραγαλάκια τη δίνει το εξής γεγονός: Ότι οι πιο μεγάλοι, έμπειροι και εξειδικευμένοι καπιταλιστές στη διαχείριση κεφαλαίων και στα χρηματιστηριακά που είναι οι μεγάλοι τραπεζίτες, πήγαν και αγόρασαν δύο Τράπεζες: την Ιονική ο Κωστόπουλος (ALPHA) και την Εργασίας ο Λάτσης (Eurobank) σε μια στιγμή που οι χρηματιστηριακές τους τιμές ήταν πολύ ψηλά, πράγμα που έκανε πολύ υψηλό και το τίμημα της αγοράς τους. Το έκαναν αυτό γιατί και αυτοί, όπως όλοι οι έλληνες κεφαλαιοκράτες και οι περισσότεροι από τους διεθνείς αναλυτές, πρόβλεπαν λαμπρές μέρες για τον ελληνικό καπιταλισμό εξαιτίας της ανόδου του "δικού" τους, "εκσυγχρονιστή", "ευρωπαϊού" Σημίτη στην εξουσία.

Είναι φυσικό λοιπόν που τα χαρτιά τους έπεσαν κι έχασαν και οι ίδιοι συγκριτικά τεράστια ποσά, επειδή δεν περίμεναν μια επόμενη ώρα για να πραγματοποιήσουν τις εξαγορές καθώς πίστευαν και αυτοί στην "εκτίναξη" όπως και το τελευταίο παραγαλάκι της Σοφοκλέους.

Οι μικροί στην ουσία δεν έκαναν τίποτα άλλο από το να ακολουθήσουν τους μεγάλους, και ο Παπαντωνίου δεν ήταν τίποτα άλλο από πολιτικός εκφραστής των τελευταίων που βέβαια θα γευτεί τώρα το πολιτικό κόστος των προβλεψών του, όπως αυτοί θα γευτούν το οικονομικό.

Οι σοσιαλφασιστές επικαλούνται τα καλά οικονομικά αποτελέσματα των τραπεζών το 2000 για να στηρίζουν την αντικαπιταλιστική δημαγωγία τους, όμως ακόμα δεν έχουν μεταφερθεί σε τραπεζικά αποτελέσματα οι συνέπειες από τα κανόνια που ετοιμάζονται να ρίξουν στους πιστωτές τους και γενικά στην αγορά οι χρεωκοπημένοι του Χρηματιστηρίου. Η χρηματιστηριακή κρίση δεν έχει γίνει ακόμα οικονομική ύφεση και ακόμα λιγότερο κρίση του πιστωτικού συστήματος.

Βέβαια, και αυτό να συμβεί η πολιτική οικονομία του σοσιαλφασισμού δεν θα σταματήσει τη δημαγωγία. Πάντα θα υπάρχει το έσχατο επιχείρημα ότι ο Λάτσης και ο Κωστόπουλος τελικά τη βολεύουν θαυμάσια, ενώ οι "δικοί μας" άνθρωποι, οι απλοί τζογαδόροι του λαού καταστράφηκαν για τα καλά.

Στη βάση αυτού του επιχειρήματος θα δυναμώνουν οι εκκαθαρίσεις του σοσιαλφασισμού μέσω Χρηματιστηρίου.

Αυτό είναι που παθαίνει τώρα ο Μπατατούδης που κινδυνεύει να μπει στη φυλακή επειδή πρέπει οπωσδήποτε οι σοσιαλφασιστές να του πάρουν τον ΠΑΟΚ και να τον δώσουν σ' ένα δικό τους.

Ο Μπατατούδης πρέπει να χάνει από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς στο ΧΑΑ και από τη διαιτησία στο γήπεδο. Ο Κόκκαλης πρέπει να κερδίζει παντού. Αυτός είναι ο νόμος για τον "ελεύθερο και ισότιμο" ανταγωνισμό στα πλαίσια του βαλκανικού ελληνικού καπιταλισμού.

Ο εισοδισμός των διαγραφέντων κνιτών

Οι πρόσφατες κινήσεις συνεργασίας των "διαγραφέντων" στελεχών του ψευτοΚΚΕ (Κωστόπουλος, Ντρέκος, Θεωνάς, Μαντζουράνης, Κορφιάτης) με το ΣΥΝ εντάσσονται στο σχέδιο στρατηγικής σύμπλευσης και εισοδισμού των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ στο σημαντικό ΠΑΣΟΚ, ώστε οι ρωσόδουλοι να αποκτήσουν ηγεμονία μέσα στον ΠΑΣΟΚικό μηχανισμό.

Μόλις ο Σημίτης κυριάρχησε (κυρίως μετά το τελευταίο συνέδριο του κόμματος) μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο διάβρωσής του ΠΑΣΟΚ από κνιτοειδή στελέχη, πράγμα που μεταφράζεται σε χειρότερη αλλοίωση της έτσι κι αλλιώς άθλιας φυσιογνωμίας του. Τα στελέχη αυτά θα πρέπει να είναι ρωσόδουλοι με ευρωπαϊκό προφίλ και κατά κόρον να προέρχονται από το ΣΥΝ, όπως πχ. ο κνίτης Ν. Μπίστης.

Για τον Περισσό η σύμπλευση με το ΠΑΣΟΚ κρίνεται ιδιαίτερα δύσκολη καθώς η βάση του κόμματος, τα τάγματα εφόδου, είναι φτιαγμένοι για εξωτερική πίεση στο ΠΑΣΟΚ. Έτσι, η μόνη διέξοδος είναι η ενίσχυση του ΣΥΝ ως γέφυρας προς το ΠΑΣΟΚ που θα συνοδεύεται από μια αντίστοιχη σκλήρυνση του ψευτοΚΚΕ. Ο ρόλος των "πέντε" διαγραμμαμένων είναι ακριβώς αυτός: να ενισχύσουν το ΣΥΝ και να καταστήσουν τη βάση του ψευτο-ΚΚΕ σχετικά πιο ανεχτική σε τέτοιες εξελίξεις. Οι "πέντε" συγκρότησαν γι' αυτό το σκοπό τη λεγόμενη "Πρωτοβουλία για κοινή δράση της Αριστεράς" και συμμετείχαν σε εκδήλωση του ΣΥΝ για το 35ωρο στην οποία κι οι δυο πλευρές εξέφρασαν την επιθυμία για σταθερή συνεργασία. Πρόκειται για οργανωμένο σχέδιο από τα πάνω. "Στο συνέδριο της ΓΣΕΕ οι συνδικαλιστές του ΣΥΝ θα εμφανιστούν μαζί με πρώην στελέχη και μέλη του ΚΚΕ που έχουν αποχωρήσει ή διαγραφεί. Άλλωστε, ανάλογες κινήσεις στην Ολυμπιακή, σε σωματεία μετάλλου (σφ. Βλέπε ΑΣΕΚ) και σε μια σειρά οργανώσεων του ευρύτερου δημόσιου τομέα προς τα εκεί οδηγούν" (Ελευθεροτυπία, 21-1).

Σε ότι αφορά τη χείρα συνεργασίας που τείνει ο Τσοβόλας στον Περισσό, η άρνηση του ψευτοΚΚΕ πρέπει να οφείλεται στο ότι ο Τσοβόλας επιδιώκει τη σύσταση ενός απόλυτα αντισημιτικού πόλου, πράγμα που δημιουργεί πρόβλημα στη λεπτή χειρουργική του ΣΥΝ και του ψευτο-ΚΚΕ. Άλλωστε και ο Κωνσταντόπουλος δήλωνε για την πρόταση του ΔΗΚΚΙ: "δε μας ενδιαφέρουν ούτε τα αντικυβερνητικά ούτε τα φιλοκυβερνητικά μέτωπα" (Βήμα, 28-1).

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

πλαίσια του συνηθισμένου καταμερισμού εργασίας.

Μέσα σ' αυτά τα γενικά πλαίσια, το ένοπλο ρώσικο απόσπασμα, η "17N", έχει καλύψει δύο φορές κρίσιμα πολιτικά κενά.

Την πρώτη φορά σκότωσε τον Μποδοσάκη - Αθανασιάδη που επέμενε να κρατάει σε καλή λειτουργία το εργοστάσιο- ναυαρχίδα της βαριάς βιομηχανίας στον Πειραιά, τα Λιπάσματα Δραπετσόνας.

Παρ' όλα τα ψευδοοικολογικά κινήματα και τις διαδηλώσεις του ψευτοΚΚΕ, ο Μποδοσάκης κράταγε καλά. Αυτή την πολιτική αδυναμία του σοσιαλφασισμού κάλυψε η δολοφονία του. Τελευταία μάθαμε ότι όταν σε πρώτη φάση η Εθνική Τράπεζα πήρε στα χέρια της το εργοστάσιο των Λιπασμάτων μετά τον Μποδοσάκη ο διοικητής της αντί να το κλείσει άρχισε να ετοιμάζει ένα σχέδιο εκσυγχρονισμού του εργοστασίου, σχέδιο μεγάλης κλίμακας που πρόβλεπε και ευρύτερη αξιοποίηση του χώρου. Αυτό το σχέδιο ποτέ δεν μπήκε σε εφαρμογή γιατί αυτός ο διοικητής επίσης δολοφονήθηκε από τη "17N". Ήταν ο Βρανόπουλος.

Ο δεύτερος πειραιώτικος (με την ευρύτερη έννοια) στόχος της "17N" ήταν ο εφοπλιστής Περαιτικός το 1996 που επέμενε να είναι ιδιοκτήτης και εκσυγχρονιστής των ναυπηγείων Ελευσίνας παρά το σαμποτάζ που έκανε τότε (τορπίλιζε την δανειοδότησή του από την Ευρ. Ένωση) ο υπουργός βιομηχανίας Σημίτης. Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι ο σοσιαλμπερλιασμός ενοχλείται βαθιά από μόνο το γεγονός ότι ο εφοπλισμός διατηρεί στην Ελλάδα γραφεία καθώς και χρηματιστικές και ελεγκτικές υπηρεσίες, δηλαδή τριτογενή τμήματα των κεφαλαιοκρατικών λειτουργιών του, όμως γίνεται έξαλλος όταν ο εφοπλισμός φιλοδοξεί να εγκαταστήσει στη στεριά βιομηχανίες. Γι' αυτό η έναρξη της περιόδου του Παπανδρεϊσμού σημαδεύτηκε από την αφαίρεση του Σκαρμαγκά από τον Νιάρχο και το τέλος της σημαδεύτηκε από τη δολοφονία του Περαιτικού.

Τώρα λοιπόν ήρθε η ώρα για ένα τρίτο χτύπημα βίας στον Πειραιά, αλλά αυτό στο καθαρά πολιτικό επίπεδο. Αν η πολιτική είναι συμπύκνωση της οικονομίας, η πολιτική βία είναι η συμπύκνωση της πολιτικής.

Η βία στο Μιχαλολιάκο είναι λοιπόν συμπύκνωση ανάμεσα στα άλλα και της βίας που ασκήθηκε προηγουμένα στο πολιτικό και στο οικονομικό επίπεδο στον Σφηνιά. Η εξόντωση του Σφηνιά είναι τμήμα της επίθεσης των ρωσόδουλων στο δυτικής ροπής εφοπλιστικό κεφάλαιο που είναι ταυτόχρονα εθνικιστικό. Είναι γνωστό ότι ο Σφηνιάς και οι Μινωικές το μητρικό συγκρότημα των MDF, έχουν δεσμούς με το σοβινιστικό αυτοδυναμικό κομμάτι του ΠΑΣΟΚ.

ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΚΑΙ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Το ότι ο Μιχαλολιάκος είναι ηγετικό στέλεχος της ΝΔ δεν αδυνατίζει, αλλά επιτείνει την πολιτική ανάγκη της εξόντωσής του για τους ρωσόδουλους.

Γιατί χοντρικά οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ έχουν ήδη νικηθεί και παραμερισθεί. Η εποχή που αυτοί αποτέλεσαν τον κύριο στόχο του σοσιαλφασισμού, ήταν εκείνη της κάθαρσης του 1985-1990. Αυτή η εποχή έκλεισε με τις δολοφονικές απόπειρες κατά του Πέτσου και του Ραυτόπουλου. Τώρα είναι η εποχή της κάθαρσης μέσα στη ΝΔ. Προμήνυμα αυτής της εποχής ήταν αυτός διαφώνησε με την προοπτική της παράταξης της συγκυβέρνησης Μητσοτάκη - ΣΥΝ το 1990 - 1991. Όμως η κάθαρση της ΝΔ είναι τώρα στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων. Ήδη η καθαρά δυτικόφιλη τάση της ΝΔ έχει ακρωτηριαστεί σοβαρά με αλληπαλλήλες διαγραφές και αποχωρήσεις: Ανδριανόπουλος, Σουφλιάς, Κοντογιαννόπουλος, Μάνος ανήκουν σε αυτή την τάση, αν και ο τελευταίος επιβιώνει ακόμα επειδή έγινε όμηρος φίλος του Κόκκαλη. Το ίδιο διαγράφηκε ο κλασικός σοβινιστής Καρατζαφέρης, ενώ κινδυνεύει και το κεφάλι του Ανδρουλάκου.

Ο Μιχαλολιάκος είναι ο πιο επικίνδυνος για τον Καραμανλή εκπρόσωπος του σοβινισμού, τόσο πιο επικίνδυνος όσο έπαιξε καταλυτικό ρόλο στην άνοδο και σταθεροποίηση του Καραμανλή.

Η ρωσόφιλη τάση Καραμανλή είναι από μόνη της εξαιρετικά αδύναμη και μπορεί να στέκεται απέναντι στους μητσοτακικούς μόνο χάρη στους σοβινιστές. Όμως από τους βασικούς σοβινιστές μένει σήμερα σταθερά δίπλα στον Καραμανλή μόνο ο Έβερτ, ενώ για να κρατηθούν οι Κεφαλογιάννης και Βαρβιτσιώτης χρειάστηκε να θυσιάσει, ως ένα βαθμό, το δεξί χέρι του Καραμανλή ο Σπηλιωτόπουλος.

Αλλά αυτή η θυσία δεν καθησύχασε καθόλου τον Μιχαλολιάκο που έκανε πριν λίγες βδομάδες τη μεγάλη και απροσδόκητη για πολλούς κίνηση να αρνηθεί συμμετοχή του στην επιτροπή συνεδρίου της ΝΔ και να ταυτιστεί με την εσωκομματική αντιπολίτευση Μητσοτάκη, στηρίζοντας αντικειμενικά την Ντ. Μπακογιάννη στην δικιά της αποχή από αυτή την Επιτροπή.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτή η ξαφνική και κρίσιμη "αποστασία" του Μιχαλολιάκου από το καραμανλικό στρατόπεδο έχει να κάνει με το ζήτημα των ταυτοτήτων. Είναι φανερό ότι ο Καραμανλής "πούλησε" την εκστρατεία των σοβινιστών της εκκλησίας και στο καθαρά πολιτικό επίπεδο, δηλαδή στο επίπεδο της προπαγάνδας και στο επίπεδο του συγκεκριμένου κινήματος των υπογραφών. Βέβαια ο ίδιος ο Καραμανλής υπογράμψε υπέρ της αναγραφής του θρησκευόμενου, αλλά άφησε τον Σπηλιωτόπουλο να μιλήσει κατά

της και τη ΝΔ ολόκληρη να τηρήσει μια στάση ουδετερότητας, δηλαδή στάση τελικά υπέρ του Σημίτη.

Αυτή η κίνηση του Μιχαλολιάκου δεν θα είχε αληθινή δυναμική αν δεν υπήρχε το μέτωπο Μπακογιάννη - Μιχαλολιάκου. **Αυτό το μέτωπο δεν εκδηλώθηκε μόνο αρνητικά, δηλαδή με την άρνηση συμμετοχής και των δύο στην επιτροπή Συνεδρίου της ΝΔ, αλλά κυρίως θετικά με το ότι ο ίδιος ο Μητσοτάκης πήρε θέση υπέρ της εκκλησίας και κατά του Σημίτη.**

Η σύγκληση λοιπόν των δύο ως χθες αλληλοαποκλεισμένων άκρων της ΝΔ, των δυτικόφιλων ευρωπαϊστών και των σοβινιστών είναι που εξόργισε τους ρωσόδουλους. Γενικά εκείνο που τους τρομάζει είναι όταν δεν μπορούν να παίξουν τον αγαπημένο και πάντα νικηφόρο ρόλο τους, το ρόλο του κέντρου τον οποίο επιδέξια παίζει ο Καραμανλής στη ΝΔ. Ειδικά σήμερα αυτός ο ρόλος του κέντρου είναι απαραίτητος στον Καραμανλή στο βαθμό που η ηγεμονία του στη ΝΔ απειλείται από το κόμμα Αβραμόπουλου. Έχουμε γράψει κατ' επανάληψη ότι η βασική "χρήση" του κόμματος αυτού από τους ρωσόδουλους είναι του μπιμπουλά για να θεραπευτούν τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ από τον αντικνιστικό τους να αποδεχτούν συγκυβέρνηση με τον ΣΥΝ.

Όμως μια ανεπιθύμη παρενέργεια αυτής της θεραπείας είναι το αδυνάτισμα του Καραμανλή σαν ηγέτη που θα έχει τη δύναμη να συσπειρώνει και να μπορεί σαν τέτοιος να οδηγήσει στην εξουσία τη ΝΔ.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες η αποδυνάμωση του "κεντρώου" Καραμανλή από τα "δεξιά" και τα "αριστερά" μπορεί να γίνει γι' αυτόν κρίσιμη. Αν ο Καραμανλής πέσει ή έστω αμφισβητηθεί σοβαρά στη ΝΔ, το πολιτικό σκηνικό θα κινδυνεύει να γίνει ανεξέλεγκτο για την πολυκέφαλη καθοδήγησή του.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ "ΑΞΑΡΛΙΑΝ"

Πέρα από τα δύο αυτά βασικά "ελαττώματα" αυτού του σοβινιστή, για την ακρίβεια τα ελάχιστα πραγματικά του προτερήματα, δηλαδή το να είναι σοβινιστής και πειραιώτης, ο Μιχαλολιάκος αποδείχτηκε ότι έχει και το πολύ συγκεκριμένο "ελάττωμα" να καταγγέλλει έμπρακτα τη "17N". Τόσο έμπρακτα ώστε να συμμετέχει στην κίνηση "Αξαρλιάν" που έχουν ιδρύσει τα θύματα της "17N".

Αυτή η κίνηση είναι η πρώτη προσπάθεια της αστικής τάξης να τοποθετήσει διαρκές ζήτημα "17N" στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Το ότι διάλεξαν το όνομα "Αξαρλιάν", που ήταν ο

νεκρός νεολαίος στην απόπειρα κατά του Παλαιοκρασά, δείχνει πόσο ανίσχυρη είναι η αστική τάξη απέναντι στον αγοραίο φασιστικό αντικαπιταλισμό που αποδέχεται σαν άδικο νεκρό, μόνο τον

λαϊκό Αξαρλιάν και όχι τους άλλους μεγαλοαστούς.

Το γεγονός ότι ο Μιχαλολιάκος ο οποίος καλλιεργούσε το προφίλ,

συνέχεια στη σελ. 7

Αφίσα της ΟΑΚΚΕ που τοιχοκολλήθηκε στον Πειραιά και στην Αθήνα

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟ

Η "17N" και οι αδελφές της τρομοκρατικές οργανώσεις υπηρέτούν με συνέπεια και ακρίβεια εδώ και δεκαετίες τη ρώσικη πολιτική στην Ελλάδα. Πολλοί λένε ότι η 17N είναι αμερικάνικη και ότι χτυπάει για να προκαλέσει αμερικάνικα αντίποινα στην Ελλάδα. Όμως επί 26 χρόνια η 17N σκοτώνει Αμερικάνους ή και φίλους τους δίχως οι ΗΠΑ να έχουν κερδίσει τίποτα από μια τέτοια σφαγή στελεχών τους. Αντίθετα η Ρωσία έχει κερδίσει πολλά: Σταδιακά **συντρίβει τους δεσμούς της ελληνικής αστικής τάξης με τη Δύση, ισοπεδώνει τη βιομηχανία της και εντάσσει μια καθυστερημένη και διαβρωμένη Ελλάδα στη δικιά της φιλοπόλεμη αντιευρωπαϊκή στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου"**. Γι' αυτό οι άνθρωποι που δολοφονούνται είναι δυτικοί διπλωμάτες και στρατιωτικοί, βιομήχανοι και εφοπλιστές και τέλος πολιτικοί που -συνήθως ασυνείδητα- γίνονται εμπόδιο στην πορεία των φιλορώσικων πολιτικών δυνάμεων. **Οι φιλορώσικες πολιτικές δυνάμεις είναι: οι ηγεσίες του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, η φράξια Σημίτη- Λαλιώτη στο ΠΑΣΟΚ και η φράξια Καραμανλή-Σπηλιωτόπουλου στη ΝΔ.**

Οι πολιτικοί θύματα της ρώσικης τρομοκρατίας είναι δύο λογίων: είτε είναι δυτικόφιλοι όπως οι Μπακογιάννης- Παλαιοκρασάς, είτε είναι εθνικιστές όπως οι Πέτσος, Ραυτόπουλος, Παπαθεμελής και τώρα ο Μιχαλολιάκος. Οι Πέτσος, Ραυτόπουλος, Παπαθεμελής ανήκαν στην αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ που δεν ήθελε τη συγκυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με τον ΣΥΝ. Αυτή τη συγκυβέρνηση την επιδιώκει πάντα η ρωσόφιλη φράξια Σημίτη-Λαλιώτη. Αντίστοιχα η ρωσόφιλη κλίκα Καραμανλή-Σπηλιωτόπουλου επιδιώκει τη στρατηγική σύμπλευση της ΝΔ με το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ γι' αυτό διαγράφει και τους δυτικόφιλους μητσοτακικούς και τους σοβινιστές τύπου Καρατζαφέρη. **Ο Μιχαλολιάκος έγινε στόχος της 17N:**

α) Γιατί συμπαρατάχθηκε με τη σοβινιστική τάση της εκκλησίας της Ελλάδας, επικεφαλής της οποίας είναι ο Καλλίνικος Πειραιά. Αυτή η τάση, αν και ιδεολογικά αντιδυτική, βρίσκεται ιστορικά σε σύγκρουση με τη Ρωσία. Η υπόθεση των ταυτοτήτων είναι μια καλυμμένη και προβοκατόρικη επίθεση του μετώπου Σημίτη-ΣΥΝ- ψευτοΚΚΕ ενάντια στους σοβινιστές της ελληνικής εκκλησίας σε συνεργασία με τον καμουφλαρισμένο ρωσόφιλο Χριστόδουλο. Η τεχνική τους είναι να ενοχοποιήσουν τη Δύση για την προβοκάτσια των ταυτοτήτων και έτσι να σπρώξουν τους σοβινιστές στην αγκαλιά της Μόσχας. Ο Μιχαλολιάκος, από την ώρα που οι Καραμανλής- Σπηλιωτόπουλος "πούλησαν" την εκκλησία, απομακρύνθηκε από τον Καραμανλή, αρνήθηκε να συμμετάσχει στην Επιτροπή Συνεδρίου της Ν.Δ. και συμπαρατάχθηκε αντικειμενικά με τη δυτικόφιλη τάση Μητσοτάκη, η οποία επίσης εναντιώθηκε στο Σημίτη στο ζήτημα των ταυτοτήτων.

β) Γιατί στήριξε την κίνηση Αξαρλιάν κατά της "17N", η οποία θέτει με τον πιο αποφασιστικό τρόπο ως τώρα από την πλευρά της αστικής τάξης, ζήτημα "17N".

γ) Γιατί σαν τέτοιος γίνεται "επικίνδυνος" σε μια πόλη-κλειδί σαν τον Πειραιά που είναι κέντρο του πιο ισχυρού δυτικόφιλου κεφάλαιου, του εφοπλιστικού, και κλασικό βιομηχανικό κέντρο. Δεν είναι τυχαίο που ο Πειραιάς έχει ήδη δύο νεκρούς από τη 17N, τους Αθανασιάδη (Λιπάσματα) και Περαιτικό (εφοπλισμός), ενώ και ο Σφηνιάς οδηγήθηκε σε αυτοκτονία από τη συνδυασμένη επίθεση Σημίτη-ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-Καραμανλή. Όχι τυχαία οι Σημίτης- Λαλιώτης και ο φίλος τους, ο πράκτορας της Στάζι-ΚΒ Κόκκαλης, προσπαθούν να μετατρέψουν τον Πειραιά σε άντρο τους και με τη βοήθεια των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ να γκρεμίσουν τη βιομηχανία και να διώξουν τους εφοπλιστές.

Για τα υπόλοιπα θύματα και για το Μιχαλολιάκο, οι ρωσόφιλοι λένε πάντα το ίδιο: ότι δηλαδή εκείνοι μεν ήταν μεγαλοαστοί ο δε Μιχαλολιάκος ακροδεξιός, οπότε η εξόντωσή τους δεν αφορά το λαό και τους δημοκράτες. Όμως δεν υπάρχει τίποτα πιο μεγαλοαστικό και τίποτα πιο ακροδεξιό στο σύγχρονο κόσμο από τη στρατιωτικο-μονοπωλιακή Ρωσία. Πίσω από τα χτυπήματά της κρύβεται η πιο βάρβαρη φασιστική απειλή για το λαό μας. Όσο για την εξάρθρωση των τρομοκρατικών συμμοριών της αυτή θα γίνει δυνατή μόνο αν αποκαλυφθεί και συντριβεί η ίδια η ρώσικη πολιτική στην Ελλάδα, ειδάλως θα μένει πάντα μια χίμαιρα.

Χρηματιστηριακή κρίση

ΟΙ ΒΑΘΥΤΕΡΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΠΤΩΣΗΣ

Αναδημοσίευση άρθρου της Νέας Ανατολής, αρ. φ. 358

Δημοσιεύουμε εδώ ένα άρθρο της Ν. Ανατολής που γράψαμε μετά τις ευρωεκλογές για την κατρακύλα του Χρηματιστηρίου στις 3.400 μονάδες, στο χαμηλότερο ως τότε σημείο του μετά την έκρηξη του 1999. Αμέσως μετά τη δημοσίευση ο γενικός δείκτης του Χ.Α.Α έκανε ένα ράλι ανόδου και φάνηκε σε πολλούς αναγνώστες ότι οι εκτιμήσεις μας ήταν λαθεμένες.

Όμως μετά την άνοδο εκείνη ήρθε μια νέα μεγαλύτερη πτώση και τώρα ο δείκτης βρίσκεται κοντά στο ψυχολογικό, όπως λένε, όριο των 3.000 μονάδων. Όταν ένας δείκτης βρίσκεται τόσο χαμηλά, συνήθως γίνεται μια κίνησή του προς τα πάνω. Τέτοιες κινήσεις μεπιδεύουν τον κόσμο που αρχίζει να κρυφοελπίζει. Στην πραγματικότητα τέτοιες κινήσεις είναι αναπόφευκτες επειδή καμία διαδικασία κίνησης δεν γίνεται χωρίς να έχει μέσα της τον κυματισμό, την ταλάντευση, δηλαδή τις επί μέρες πτώσεις και ανόδους. Αυτό που λέμε στην αρθρογραφία μας για το σημερινό ελληνικό χρηματιστήριο είναι ότι είναι φυσικό να κατεβαίνει ή να μαραζώνει στα χαμηλά, πιο χαμηλά από ότι θα αντιστοιχούσε στη μέση πραγματική επιχειρηματική απόδοση των κεφαλαίων που είναι εισηγμένα, επειδή η υλική βάση και η προοπτική της οικονομίας είναι κακή, όσο κακή είναι η πολιτική εξουσία που διαχειρίζεται αυτή την οικονομία. Το πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας είναι πάνω απ' όλα πολιτικό. Όσο ένα τσούρμιο κινείται οκολόγοι και εισαγγελείς θα κλείνουν τις βιομηχανίες τόσο οι εφοπλιστές θα φουντάρουν από τον βοήφο των γραφείων τους, τόσο και οι δύστυχοι τζογαδόροι – επενδυτές που πίστεψαν στο μέλλον του ελληνικού καπιταλισμού θα τους ακολουθούν στο θάνατο.

Στην πραγματικότητα οι έλληνες καπιταλιστές πληρώνουν την ιστορική τους αδυναμία να θέλουν να ζήσουν σαν δυτικοί όταν το κεφάλι τους είναι γεμάτο επαρχιώτικο μεγαλοϊδεατισμό, δηλαδή γεμάτο ρωσόπνευστους μύθους. Στην περίπτωση τους η μεν σάρκα τους είναι πρόθυμη το δε πνεύμα τους είναι αργό, συγχυσμένο, βαλκανικό.

Τώρα που γράφουμε αυτές τις γραμμές ο δείκτης του χρηματιστηρίου βρίσκεται κοντά στις 3.400 μονάδες ύστερα από μια σχεδόν αδιάκοπη καλοκαιρινή πτώση.

Χιλιάδες άνθρωποι καταστρέφονται, εκατοντάδες χιλιάδες χάνουν τα λεφτά μιας ζωής, και το κυριότερο, ολόκληρη η οικονομία δέχεται ένα πελώριο χτύπημα.

Το καθεστώς παρακολουθεί ανήσυχο αλλά και σε μεγάλο βαθμό δυσκολεύεται να αντιδράσει.

Αντέδρασε στις αρχές του χρόνου βάζοντας κρατικούς οργανισμούς και τράπεζες να αγοράζουν μετοχές διαπράττοντας ένα άνευ προηγουμένου σκάνδαλο. Αλλά αυτό το έκανε για να πάρει την εξουσία στις εκλογές του Απρίλη και τώρα έχει επιληφθεί του ζητήματος η δικαιοσύνη ύστερα από μια σωστή απαίτηση του κατά τα άλλα ελεεινού Έμπερτ. Τώρα δεν μπορεί εύκολα να το επαναλάβει. Και όχι μόνο για ποινικούς αλλά και για πολιτικούς λόγους.

Είναι αδύνατο να αγοράζει επ' άπειρον μια κυβέρνηση τις μετοχές ενός χρηματιστηρίου και να το σώνει, ιδιαίτερα αφού πέφτει εξ αιτίας ακριβώς της πολιτικής που ασκεί αυτή η κυβέρνηση. Το μόνο που θα πετύχαινε μια τέτοια αγορά είναι να μετατρέψει τελικά την πτώση των μετοχών σε δημόσιο χρέος, δηλαδή σε ακύρωση της ένταξης στο ευρώ.

Έτσι το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να το σώνει για λίγο αγοράζοντας μετοχές και να προσπαθεί να ετοιμαστεί απέναντι στην γενική πολιτική οργή που θα ξεσπάσει αν η πτώση συνεχίζεται.

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΤΩΣΗΣ

Σε γενικές γραμμές την οργή θα την επισπράξει ο σοσιαλφασισμός και ο σύγχρονος αντισημιτισμός. Οι παίκτες, όλη αυτή η μικροαστική μάζα συν οι ραντιέρηδες κάθε είδους που παίζουν τα τελευταία χρόνια δεν έχουν ιδέα από στοιχειώδη, έστω και αστική πολιτική οικονομία, και είναι πολύ επιρρεπείς στο να πιστεύουν το εξής παραμύθι που προσωποποιεί τον “εχθρό”. Ο ε-

χθρός λοιπόν που ρίχνει το Χρηματιστήριο είναι κάποιος πολύ πλούσιος, ιδιαίτερα ξένοι πολύ πλούσιοι, που πούλησαν όταν οι τιμές ήταν ψηλά, που έτσι οδήγησαν σε πτώση τον δείκτη και που θα αγοράσουν πάλι όταν οι τιμές πάνε στον πάτο, οπότε θα γίνουν οι ίδιοι κύριοι μιας αμύθητης περιουσίας, της περιουσίας των καταστραμμένων μικρών και τελικά της περιουσίας όλου του έθνους. Στην πιο απλή, χυδαία, λαϊκή και την πιο προσωποποιημένη της εκδοχή αυτή η θέση λέει ότι οι οργανωτές της πτώσης είναι οι πλούσιοι των ΗΠΑ και πιο ειδικά οι Εβραίοι.

Αν ψάξει κανείς βέβαια δεν θα βρει Αμερικάνους και Εβραίους πέρα από τη γνωστή τους αναλογία, που να αγόρασαν χαμηλά και να πούλησαν ψηλά. Όσοι πούλησαν, πούλησαν την εποχή που οι μετοχές είχαν αρχίσει να πέφτουν σοβαρά, και άρχισαν να πέφτουν σοβαρά επειδή είχαν φουσκώσει μέχρι γελοιογραφίας, και αυτό βέβαια δεν το κατάλαβαν πρώτα οι ευφάνταστοι μικροαστοί παίκτες της τελευταίας στιγμής, αλλά οι σοβαροί, μεγάλοι και κατά κύριο λόγο διεθνείς θεσμικοί κερδοσκόποι. Είχαν μάλιστα φουσκώσει τόσο οι μετοχές ώστε να αρχίσουν το περασμένο καλοκαίρι οι κυβερνητικοί κύκλοι να το επισημαίνουν, για να μην μπει όλη η φτωγή και μεσαία μάζα στο Χρηματιστήριο, χάσει τα λεφτά της και ύστερα κυνηγάει τον Σημίτη ένα απέραντο πλήθος όπως κυνηγούσε τον Μπερίσα το αλβανικό πλήθος. Αυτό φοβήθηκαν οι κυβερνητικοί και μίλησαν και από τότε άρχισε η πτώση, αλλά δίχως αυτή η πτώση να έχει αιτία αυτή την επισήμανση. Είναι η αρρωστημένη αύξηση που οδήγησε στην πτώση, και όχι η ανακοίνωσή της.

Το ερώτημα είναι γιατί η πτώση είναι τόσο μεγάλη. Η απάντηση είναι ότι κάπου εκεί βρίσκεται η μέση πραγματική αγοραία τιμή των μετοχών, αν πάρουμε υπόψη μας τα σημερινά μέσα κέρδη μιας μετοχής, σε σχέση με την τιμή της, και το αφύσικο ήταν σίγουρα οι 6.300 μονάδες του περασμένου χρόνου.

Όμως η τιμή μιας μετοχής δεν εκφράζει κύρια τα τωρινά της κέρδη, αλλά τα προεξοφλούμενα μελλοντικά. Αν αυτά εκτιμούνται μεγάλα, δηλαδή αν η επιχείρηση προβλέπεται ότι θα δυναμώσει στο μέλλον, η τιμή της μετοχής της δυναμώνει από τώρα. Αν προβλέπεται ότι θα πέσει στο μέλλον, η τιμή της πέφτει από τώρα. Η τιμή εκφράζει τάσεις, και μάλιστα όχι πραγματικές τάσεις, αλλά προβλεπόμενες σύμφωνα με τη μέση συνείδηση των εκατομμυρίων παιχτών της αγοράς, η οποία σήμερα είναι ουσιαστικά παγκόσμια. Η αγοραπωλησία στο χρηματιστήριο είναι πολύ περισσότερο τζόγος από όσο κάθε άλλη αγοραπωλησία αγαθών και αξιών.

Λοιπόν, σήμερα, η παγκόσμια εκτίμηση της αγοράς, ή μάλλον η παγκόσμια μέση συνείδηση των παικτών όλων των χρηματιστηρίων της γης στη δοσμένη μέρα, στιγμή κ.λπ., δίνει στο ελληνικό χρηματιστήριο, ως πούμε το ύψος των 3.400 μονάδων. Βέβαια οι τιμές των επιμέρους μετοχών διαμορφώνονται με έναν πολύ πιο τυχαίο τρόπο, καθώς η σπέκουλα, η ειδική γνώση, οι φήμες και τα άπειρα περιστατικά που διαμορφώνουν την τιμή κάθε μετοχής έρχονται στη γνώση ενός περιορισμένου και πολύ εξειδικευμένου κοινού.

Αυτή όμως η μέση συνείδηση, η μέση εκτίμηση κ.λπ. δεν είναι ένα κυρίως ψυχολογικό γεγονός. Σε γενικές γραμμές αντανακλάει κινήσεις της οικονομικής ζωής της δοσμένης χώρας ή της παγκόσμιας οικονομίας.

Στην περίπτωση του ελληνικού χρηματιστηρίου η γενική πτώση του δεν οφείλεται σε μία προεξόφληση της ύφεσης της παγκόσμιας οικονομίας, αφού τα άλλα πολύ πιο ισχυρά χρηματιστήρια είναι σταθερά ή έχουν τάση ανόδου, αλλά σε μια προεξόφληση της πτώσης ειδικά της ελληνικής οικονομίας. Γι' αυτό και δεν πέφτουν μερικές μετοχές πολύ και άλλες ανεβαίνουν, αλλά όλες ανεξαιρέτα πέφτουν με διαφορετικούς ρυθμούς. Αυτό επιβεβαιώνει την εκτίμηση για μια γενική οικονομική αδυναμία που έχει η παγκόσμια χρηματιστηριακή αγορά για την Ελλάδα. Στην πράξη αυτό σημαίνει ότι δεν αγοράζει κανείς, αλλά μάλλον πουλάει ελληνικές μετοχές.

Το ερώτημα είναι λοιπόν αν αυτή η εκτίμηση, ή έστω αυτός ο ειδικός, ο ξεχωριστός φόβος ή έστω η ανασφάλεια σχετικά με το μέλλον της ελληνικής οικονομίας είναι δικαιολογημένος ή όχι.

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΒΟΥΝΑ

Η απάντησή μας είναι ότι αυτός ο φόβος είναι ολότελα δικαιολογημένος. Ούτε εμείς, ούτε κανένας άλλος μπορεί βέβαια να προβλέψει τι θα κάνουν αύριο οι μετοχές. Προφανώς αν πέσουν πολύ κάποια στιγμή θα σταθεροποιηθούν, ή θα ανέβουν, και ένας νέος άνεμος αισιοδοξίας θα τις ανεβάσει ακόμα πιο πολύ. Επίσης κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τι θα κάνει την επόμενη στιγμή, η παγκόσμια συνείδηση των παιχτών που δεν έχει περισσότερη αλήθεια σε κάθε στιγμή της από το νέο σχήμα που παίρνει διαρκώς ένα σύννεφο. Όμως μακροπρόθεσμα αυτό το ανεβοκατέβασμα και αυτή η μέση συνείδηση δεν μπορούν παρά να ισορροπούν τελικά και να βρίσκουν την αλή-

θεια τους σε μια αντικειμενική διαπίστωση: ότι ο ελληνικός καπιταλισμός κάτω από το δοσμένο σύστημα της πολιτικής εξουσίας, αλλά και κάτω από τις δοσμένες παγιωμένες σχέσεις στην παραγωγή και στη διανομή, είναι υποχρεωμένος να οδηγείται σε ύφεση, σε ασφυξία και σε κρίση.

Το ελληνικό τραπεζικό βιομηχανικό και εμπορικό κεφάλαιο που είναι στο χρηματιστήριο στενάζει όλο και περισσότερο κάτω από το ασήκωτο βάρος τεσσάρων βουνών.

Το ένα βουνό είναι το αυξανόμενο δημόσιο έλλειμμα που το επιβάλλει η αυξανόμενη γραφειοκρατική υπαλληλική κραιπάλη, διαθορά και τεμπελιά που ακριβαίνει και ξεχαρβαλώνει τις δημόσιες υπηρεσίες και την υποδομή κάθε παραγωγικής και καταναλωτικής δραστηριότητας, και που εμποδίζει όσο μπορεί την ορθολογικοποίηση της παραγωγής σε κάθε επίπεδο και σε κάθε τομέα.

Το δεύτερο βουνό είναι η ολοένα και πιο δυνατή νέα καγκεμπίτικη ολιγαρχία που σα βδέλλα απομυζά και διαφθείρει το δημόσιο, ενώ κυρίως εγκαθιστά ένα νεοφεουδαρχικό (ούτε καν καπιταλιστικό) μονοπώλιο, σε όλους τους τομείς κλειδιά, και μάλιστα στους πιο προωθημένους τομείς της εθνικής οικονομίας (π.χ. τηλεπικοινωνίες, κατασκευές, βιομηχανίες που προμηθεύουν το στρατό).

Το τρίτο βουνό είναι η ολοένα και αυξανόμενη οικονομία του πολέμου που δεν εκφράζεται καν με πολεμικές κατασκευές που θα παραγματοποιούσε η ίδια η χώρα, αλλά με εισαγωγή σιδηρικών που κοστίζουν τρισεκατομμύρια και βυθίζουν διαρκώς τον προϋπολογισμό, και κλέβουν δυνάμεις από την παραγωγή και από την κατανάλωση του έθνους.

Το τέταρτο και το χειρότερο από όλα τα βουνά είναι το πολύχρονο, αδιάκοπο, συστηματικό και εντεινόμενο τελευταία σαμποτάζ της βιομηχανίας, ιδιαίτερα της βαρείας βιομηχανίας που συνήθως διεξάγεται στο όνομα της υγείας του λαού, ή, τι θράσος, της επιβίωσης των εργοστασιακών εργατών, ή στο όνομα της ανάπτυξης των νέων τεχνολογιών, των υπηρεσιών κ.λπ.

Τα τέσσερα αυτά βουνά εμποδίζουν τη σύγχρονη βιομηχανία, τις τράπεζες και το εμπόριο να αναπτυχθούν όσο και το να εκσυγχρονίζονται οι επί μέρους μονάδες στο εσωτερικό τους. Από κάποια στιγμή και πέρα οι φόροι, η γραφειοκρατική διαφθορά, η καθυστέρηση και ματαίωση των επενδύσεων, η έλλειψη υποδομών, η προτίμηση των νεοφεουδαρχών, πνίγουν τα σχετικά πιο προοδευτικά κομμάτια της αστικής τάξης, ενώ ο λαός απελπισμένος και δηλητηριασμένος από τους σοσιαλφασίστες σπεύδει να σωθεί στις φτερούγες των κρατικο-κομματικών συμμοριών.

Οι αστοί αναλυτές δεν μπορούν να καταλάβουν ότι τα τέσσερα βουνά δεν είναι απλά εθνικά ελαττώματα, αλλά εθνικά ελαττώματα οργανωμένα από μια υπερδύναμη και τους πράκτορες της. Ωστόσο βλέπουν ότι αυτά δυναμώνουν.

ΟΙ ΔΥΤΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ

Το χρηματιστήριο ανέβηκε όταν η ντόπια και η διεθνής δυτική αστική τάξη πίστευαν σαν ευρωπαϊό το ρωσόδουλο Σημίτη.

Όμως ο Σημίτης δεν έκανε ποτέ εκείνο που αυτή η τάξη ονομάζει παραγωγική και διοικητική αναδιάρθρωση, και που τόσο την περίμενε μετά τη δεύτερη κυβέρνηση Σημίτη. Το στοίχημα που είχε βάλει και το δείγμα δράσης που περίμενε από το Σημίτη το δυτικό γενικά και το ελληνικό κεφάλαιο ειδικότερα, είναι αν θα μπορούσε αυτός να συγκρουστεί με την υπαλληλία των ΔΕΚΟ προχωρώντας σε καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό - με τη μόνη μέθοδο που ξέρει τώρα αυτή η τάξη, την ιδιωτικοποίηση των ΔΕΚΟ. Ο Σημίτης δεν το έκανε και τώρα η αστική τάξη είναι απογοητευμένη. Γι' αυτό πέφτει το χρηματιστήριο κατ' αρχήν.

Μα, πως ο Σημίτης σαν αρχηγός της φαινοκόκκινης αντίδρασης θα συγκρουστεί με την πλατιά βάση της εξουσίας της; Αλλά και πως θα ιδιωτικοποιήσει τις ΔΕΚΟ, αφού τις χρειάζεται για άρμεγμα η νέα ρωσόδουλη ολιγαρχία; Οι μόνοι ιδιώτες στους οποίους επιτρέπεται να αγοράζουν το κράτος είναι ακριβώς αυτοί. Αλλά αυτοί δεν έχουν παχύρνη τόσο ώστε να το καταπιούν ολόκληρο. Όσπου να παχύνουν με νέα ληστεία, νέα διαφθορά, νέα σκάνδαλα, οι "διαρθρωτικές" αυτές αλλαγές δεν θα έρχονται, και η Ελλάδα θα αποδεικνύεται ότι είναι αυτό που διαρκώς προσπαθεί να κρύψει, δηλαδή Βαλκάνια. Και Βαλκάνια σημαίνει πάντα, όσο ο τσάρος είναι ζωντανός, ρώσικη επικυριαρχία.

Η φυσική στρατηγική πορεία του ελληνικού χρηματιστηρίου δεν μπορεί παρά να είναι παράλληλη με εκείνη του ρώσικου, όσο στην εξουσία θα βρίσκεται μια συμμορία διπρόσωπων, ληστών και πρακτόρων στην υπηρεσία αυτής της υπερδύναμης.

Η πρώτη επείγουσα διαρθρωτική αλλαγή σ' αυτή τη χώρα είναι λοιπόν η πτώση της κλίμας Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου και η αποδυνάμωση των συμμάχων της, του ΣΥΝ και του Περισσού. Η δεύτερη διαρθρωτική αλλαγή που μόνη της αυτή μπορεί να φέρει και την πρώτη, είναι η κήρυξη πολέμου ενάντια στα τέσσερα βουνά και τα ταξικά τους υποστρώματα, δηλαδή ενάντια στη σάπια γραφειοκρατία, τη νέα ρωσόδουλη ολιγαρχία, τους στρατοκράτες και τους βιομηχανικούς σαμποτέρ.

Αυτές οι διαρθρωτικές αλλαγές δυστυχώς έχουν τόσο πολύ καθυστερήσει που τώρα πια απαιτούν μια πολιτική επανάσταση, πράγμα που πάνω απ' όλα απεχθάνεται η δυτική χρηματιστηριακή αγορά, δηλαδή οι φορείς και οι αναλυτές της. Πιστεύουμε ότι αυτός ο δείκτης του ΧΑΑ, δεν θα μπορέσει ποτέ να συνέλθει για πολύ. Το χρηματιστήριο και ο κόσμος του δεν μπορούν πια να δώσουν καμία λύση για τη χώρα αυτή. Η δικιά τους τάση είναι διαρκώς να συνδιαλάσσονται και τελικά να υποκύπτουν στους Ιανούς του ανατολικού νεοαυτισμού. Αυτό θα κάνουν και τώρα. Είναι μάλιστα σε θέση να χρηματοδοτούν την Ελλάδα, δηλαδή τις βδέλλες, με άφθονο χρήμα για να μη βυθιστεί το ευρώ και η χαζοχαρούμενη ένωση τους. Αυτό θα χρειαστεί να το κάνουν μόνο αν τούτη εδώ η καθίζηση συνεχιστεί. Γιατί αν συνεχιστεί δεν θα έχουμε μόνο μία δυσμενή αντανάκλαση των διεθνών διαθέσεων της αγοράς, δεν θα έχουμε δηλαδή μόνο ένα άσχημο επιχειρηματικό κλίμα, αλλά μια πραγματικότητα, υλικότητα και βαριά επίπτωση αυτής της πτώσης στην ίδια την παραγωγή.

Γιατί μια μεγάλη πτώση θα σημαίνει την καταστροφή όλων εκείνων των παικτών που δανείστηκαν για να παίξουν την ώρα που οι μετοχές ανέβαιναν, και που συνέχισαν να πέφτουν όταν η κλίμα Σημίτη επέτρεψε και πρότρεπε τις Τράπεζες να δίνουν δάνεια, και τους παίκτες να παίξουν με δανεικά για να μην πέφτουν κι άλλο οι μετοχές ως τις εκλογές. Μια αδυναμία των παικτών να επιστρέψουν εμπρόθεσμα τα χρήματα στις Τράπεζες θα βαρύνει και τους τρέχοντες λογαριασμούς των τραπεζών, και θα τις υποχρεώσει τουλάχιστον να υψώσουν τα δανειστι-

κά επιτόκια τους, δίνοντας ένα χτύπημα στις επενδύσεις, αλλά και καθυστερώντας την ένταξη της δραχμής στην ΟΝΕ.

Πέρα από αυτό, και αν ακόμα η πτώση δεν πάρει τέτοιες εφιαλτικές διαστάσεις, θα υπάρχουν δύο συνέπειες. Η μία είναι ότι με την απότομη οικονομική απώλεια τόνων εκατοντάδων χιλιάδων κατόχων μετοχών θα χτυπηθεί και η κατανάλωσή τους. Μια τέτοια πτώση θα χτυπήσει όλη τη λιανική αγορά, την αγορά γης και κατοικίας και τις αντίστοιχες βιομηχανίες. Αυτό θα σημαίνει περιορισμό της παραγωγής, απολύσεις, δύναμια της ανεργίας, μεγαλύτερη πτώση της κατανάλωσης και της παραγωγής. Μια άλλη συνέπεια, πιο άμεση, μιας συνεχιζόμενης χρηματιστηριακής κρίσης είναι ότι θα μειώνονται τα κρατικά έσοδα που προκύπτουν από την αφαίρεση του ενός τοις χιλίοις του διακινούμενου ποσού από κάθε χρηματιστηριακή συναλλαγή. Η πτώση της τιμής των μετοχών μειώνει τελικά και τον αριθμό και τον όγκο των συναλλαγών. Ήδη η κυβέρνηση έχει πέσει έξω πολλές εκατοντάδες δις στα σχέδια της για την κάλυψη των κρατικών εσόδων από αυτή τη δουλειά. Όμως μια γενική ύφεση στην οικονομία θα δώσει ένα βαθύτερο χτύπημα στα φορολογικά έσοδα του κράτους από τις

επιχειρήσεις και τα φυσικά πρόσωπα, πράγμα που θα δυναμώσει παραπέρα το έλλειμμα μαμούθ, τον κρατικό δανεισμό, τα επιτόκια, και τελικά πάλι θα μας απομακρύνει από την Ευρωπαϊκή Ένωση με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

ΤΟ ΟΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΥΣ ΣΗΜΕΡΑ

Αυτά τα ενδεχόμενα μιας βαθιάς αυτοτροφοδοτούμενης κρίσης, πιστεύουμε πάντως ότι αποτελούν όριο για τους ρωσόδουλους, ακριβώς για τις πολιτικές τους επιπτώσεις. Η κλίμα Σημίτη δεν έχει απόλυτη ηγεμονία στο ΠΑΣΟΚ, και ακόμα λιγότερο η καραμανλική κλίμα στη ΝΔ. Αυτή είναι μια λεπτή εποχή. Ο Σημίτης πρέπει να γεμίσει κνίτες το ΠΑΣΟΚ, και ο Καραμανλής να διώξει τη Μπακογιάννη. Μια οικονομική κρίση θα δώσει ρόλο σε όλες τις αντιπολιτεύσεις, δηλαδή θα γίνει αμέσως πολιτική.

Γι' αυτό νομίζουμε ότι και εδώ η πολιτική θα παίξει τον κυρίαρχο ρόλο της, και η κλίμα θα κάνει ότι μπορεί για να εμποδίσει μια κατρακύλα παραβιάζοντας κάθε δημοσιονομική αρχή, κάθε αρχή αυτοτέλειας των ΔΕΚΟ, κάθε ευρωπαϊκό κανονισμό δίχως βέβαια να παίξει το κεφάλι της. Το πολύ να

φάει, και θα το κάνει ευχαρίστως το κούφιο κεφαλάκι του Παπαντωνίου. Αυτή είναι η δύναμη του καθεστώτος που έχουν οικοδομήσει οι ρωσόδουλοι. Μόνο μια βαθιά και απότομη κρίση μπορεί να τους αφηνιάσει. Αλλά αυτοί είναι γενικά σε θέση να ελέγχουν τις απότομες κρίσεις. Αυτό έκαναν και στις εκλογές και αν χρειαστεί θα το κάνουν ξανά. Για την Ελλάδα αυτοί έχουν διαλέξει το δρόμο του αργού θανάτου, της οξύνωσης, της σταδιακής αποσύνθεσης, της καχεξίας.

Αυτό είναι το χειρότερο και το δυσκολότερο να αντιμετωπιστεί. Οι επαναστατικές και δημοκρατικές δυνάμεις χρειάζονται σε τέτοιες περιπτώσεις ταυτόχρονα δύναμη και ανοχή. Όμως δεν υπάρχει καμία απόλυτα ευθύγραμμη διαδικασία θανάτου. Ποτέ δεν υπήρξε. Τα ποιοτικά άλματα είναι νομοτελειακά. Το σοσιαλφασιστικό καθεστώς οπωσδήποτε θα σκοντάφτει και κάθε τόσο θα ξεσκεπάζεται, οπωσδήποτε θα μας δίνει την ευκαιρία να δυναμώσουμε για να το αντιμετωπίσουμε όλο και πιο αποτελεσματικά. Ήδη αρκετοί δημοκρατικοί άνθρωποι αρχίζουν να συνέρχονται από την απάτη Σημίτη. Στην πραγματικότητα εκείνο που μένει είναι η αύξηση της δικιάς μας πρακτικής οργανωτικής και πολιτικής δύναμης.

ΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΥΝ-ΣΗΜΙΤΗ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ "ΧΡ. ΑΥΓΗΣ"

Για έκτη (!) συνεχή φορά αναβλήθηκε η δίκη των έξι ναζιστών της "Χρυσής Αυγής" που τον Απρίλη του 1996 είχαν επιτεθεί σε 5 μέλη του ΣΕΚ (πρώην ΟΣΕ) στην Κυψέλη την ώρα που διακινούσαν την εφημερίδα της οργάνωσης τους, τους χτύπησαν με ρόπαλα τραυματίζοντας σοβαρά τη Γ. Βασιλάκη και στέλνοντας με πιο ελαφρά τραύματα τους υπόλοιπους στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών. Μετά από πέντε αναβολές η δίκη είχε οριστεί αυτή τη φορά για τις 10 Γενάρη. Μόλις άρχισε η ακροαματική διαδικασία ένας από τους κατηγορούμενους ναζιστές ζήτησε αναβολή της δίκης με τη δικαιολογία ότι απουσιάζει ο δικηγόρος του επειδή είναι συνήγορος υπεράσπισης σε άλλη δίκη. Ο εισαγγελέας εισηγήθηκε να απορριφθεί το αίτημα της "Χρυσής Αυγής" και να γίνει η δίκη αφού πρώτα το δικαστήριο διορίσει αυτεπάγγελτα άλλο δικηγόρο για τον κατηγορούμενο. Το δικαστήριο όμως αποφάσισε κατά πλειοψηφία, με 2 ψήφους έναντι 1 να κάνει δεκτό το αίτημα των ναζιστών και να αναβάλλει τη δίκη για τις 19 Σεπτέμβρη 2001. Μ' αυτές τις μεθοδεύσεις και τη δόλια τακτική των αναβολών είναι πια εξαιρετικά πιθανό το ενδεχόμενο της παραγραφής.

Αυτή η επικίνδυνη εξέλιξη είναι προφανώς αποτέλεσμα της πολιτικής μεθόδευσης της κυβέρνησης Σημίτη με την ανοχή και τη συμφωνία ολόκληρου του πολιτικού καθεστώτος που υπερασπίζει τη νομιμότητα της ναζιστικής συμμορίας. Μόνο έτσι μπορεί ένα δικαστήριο να δεχτεί τη γελοία δικαιολογία της "Χρυσής Αυγής" για να πάρει την αναβολή και μάλιστα κατά πλειοψηφία. Οι ρωσόδουλοι δεν θέλουν ούτε καταδίκη της "Χρ. Αυγής" που θα την βγάλει εκτός νόμου, ούτε αθώωση που θα τους εκθέσει ανεπανόρθωτα σαν φιλοναζιστές. Γι' αυτό προωθούν την τακτική της παραγραφής μέσω αναβολών.

Αυτή είναι η μια πλευρά του πολιτικού σκανδάλου, γιατί η άλλη είναι η στάση του πολιτικού κόμματος των θυμάτων, δηλ. του ΣΕΚ. Θυμίζουμε ότι στην προηγούμενη δίκη τον Οκτώβρη του 2000 το ΣΕΚ δεν είχε κάνει καν μια στοιχειώδη πολιτική εκστρατεία γι' αυτή τη δίκη, δεν είχε βγάλει ούτε αφίσα. Ενώ όλο το προηγούμενο διάστημα είχε οργιάσει με τις εκδηλώσεις "ενάντια στην παγκοσμιοποίηση" για την Πράγα. Τώρα έβγαλε αφίσα αλλά **απουσίαζε εντελώς το σκάνδαλο των αναβολών** ενώ το αναμενόμενο θα ήταν να είναι αυτό το βασικό ζήτημα οποιασδήποτε πολιτικής κινητοποίησης του. Το σύνθημα του θα έπρεπε να είναι "Όχι στην τακτική των αναβολών. Να γίνει η δίκη και να καταδικαστούν οι ναζιστές". Τίποτα απ' όλα αυτά όμως δεν έκανε και για να εξιλεωθεί φώναζε μόνο ένα σύνθημα για την αναβολή έξω από τα δικαστήρια και υπήρξαν οι δηλώσεις των στελεχών του στην τηλεόραση. Σαν φυσική συνέπεια αυτής της στάσης η εφημερίδα του "Εργατική Αλληλεγγύη" που κυκλοφόρησε μετά τη δίκη το άρθρο το σχετικό με τη δίκη απουσιάζει από την πρώτη σελίδα και μπαίνει στην τελευταία. Αυτή η συμπεριφορά δεν είναι ανεξήγητη. Η πάλη για το εκτός νόμου των ναζιστών απαιτεί ταυτόχρονα την πιο ανυποχώρητη σύγκρουση με τη ναζιστική ιδεολογία δηλ. με την πολιτική γραμμή του ναζισμού που έχει πια αναμφισβήτητα σαν παγκόσμιο κέντρο του τη Ρωσία και σαν όπλο του το χιτλερικό άξονα Ρωσίας-Κίνας-Ιράν. Έτσι ο "αντικαπιταλισμός" και ο αντιαμερικάνικος ειδικά και αντιδυτικός γενικά "αντιμπεριαλισμός" μπαίνουν στο ιδεολογικό οπλοστάσιο του ναζισμού και αντικειμενικά φτιάχνεται αυτό που λέμε φαιοκόκκινο μέτωπο. Αυτό υποστηρίζεται ανοιχτά και ένθερμα από τη στήλη "εθνικιστική αριστερά" και το περιοδικό "έλληνας εργάτης" μέσα στις γραμμές της "Χρυσής Αυγής". Το ΣΕΚ έχει την ίδια πολιτική γραμμή με τη "Χρυσή Αυγή" και διαφοροποιείται μόνο στον ρατσισμό. Εδώ ανήκει και το ζήτημα των μεταναστών, όμως με το αίτημα των "ανοιχτών συνόρων" που βάζει το ΣΕΚ λειτουργεί σαν προβοκάτορας των ναζιστών. Γιατί η απλήρωτη και παράνομη ξένη φτηνή εργατική δύναμη έχει δημιουργήσει δυο αλληλομισούμενα στρατόπεδα μέσα στην εργατική τάξη, από τη μια μεριά τους έλληνες εργάτες και ιδιαίτερα τους ανειδίκευτους και από την άλλη τους ξένους εργάτες, δύο στρατόπεδα που μπορούν να αλληλοσφαχτούν κάθε στιγμή. Έτσι το σύνθημα της "Χρυσής Αυγής", "Έξω οι ξένοι εργάτες" δεν μπορεί να ανατραπεί με κηρύγματα του καθεστωτικού αντιρατσισμού που οξύνουν την παραπάνω αντίθεση στο έπακρο.

Πάνω σ' αυτό το έδαφος ένας τέτοιος αντιναζισμός μπορεί να στέκεται μόνο σαν γελοιογραφία και καρικοτούρα κάθε αληθινού αντιναζισμού. Είναι χαρακτηριστικό που οι κατ' εξοχήν πολιτικοί σύμμαχοι του ΣΕΚ, δηλ. ο ΣΥΝ, που στελέχη του είναι και μάρτυρες στην απραγματοποίητη αυτή δίκη, δεν έχουν επίσημα και καθαρά σαν κόμμα υποστηρίξει το εκτός νόμου των ναζιστών. Γι' αυτό το ΣΕΚ φέρνει τη δίκη στα μέτρα του ΣΥΝ και μπαίνει και το ίδιο κάτω από τις φτερούγες του ΣΥΝ ενώ πάντα έχει με κάθε τρόπο τορπιλλήσει και χτυπήσει προκλητικά κάθε παρουσία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ σ' αυτές τις δίκες. Φροντίζει δηλαδή να κάνει δυο πράγματα, πρώτο να σκεπάζει τα συνθήματα μας και δεύτερο να μην μας καλεί σαν μάρτυρες. Ταυτόχρονα καλύπτει σκανδαλώδη την αδράνεια του ΣΥΝ. Και σ' αυτή τη μικρή χώρα που ζούμε όλοι γνωρίζουν ότι αν ο ΣΥΝ θέλει να δημιουργήσει πολιτικό ζήτημα το κάνει σήμερα απίθανα εύκολα. Και το σίγουρο είναι ότι δεν το έκανε ποτέ για τους ναζιστές. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία αναγκάστηκε από την στάση του ΣΕΚ να συμμετέχει στην δίκη της απλά σαν παρατηρητής. Κι αυτό γιατί δεν είναι διατεθειμένη να πάρει μέρος σε μια τέτοια κατάσταση που το κόμμα των θυμάτων διευκολύνει την φυγοδικία των ναζιστών και με την πολιτική του στάση, τη συνθηματολογία και την παρουσία του συγκρούεται στην καρδιά με την πολιτική διακήρυξη της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας. Ωστόσο μπροστά στο ενδεχόμενο της παραγραφής, η πραγματοποίηση αυτής της δίκης γίνεται πια καίριο ζήτημα για τους αντιναζιστές. Αν το ΣΕΚ συνεχίσει την ίδια τακτική τότε το βάρος για την πραγματοποίηση αυτής της δίκης ενάντια στην τακτική των αναβολών πέφτει πολιτικά στις πλάτες κάθε δημοκράτη και πιο πολύ των μαχόμενων αντιναζιστών.

...ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

του “λαϊκού δεξιού” συμπαρατασσόταν με τους μεγαλοαστούς στην καταγγελία της “17N”, ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Έτσι λοιπόν όφειλαν τα ενεργούμενα της ΚGB να εξολοθρευτούν ή έστω να κατατρομοκρατηθούν αυτόν τον προβληματικό κρίκο της πολιτικής τους. Πολιτικός εκπρόσωπος του πιο μαχητικού κομματιού της εκκλησίας, εκπρόσωπος της συμμαχίας εκκλησίας – εφοπλισμού, πολιτικός ηγέτης όλου του σοβινισμού στον Πειραιά, και πολιτικός εκπρόσωπος των θυμάτων της “17N”, είναι πολλές και πολύ ανθυγιεινές ιδιότητες για να μπορούν να συγκεντρώνονται στο ίδιο πρόσωπο.

Εννοείται ότι όλα αυτά δεν θα πρέπει να γίνουν αντιληπτά από το θύμα και τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που αυτό εκφράζει. Άλλωστε οι Ρώσοι δεν χτυπάνε ποτέ κάποιον που τους καταγγέλλει ανοιχτά, τουλάχιστον πριν οι ίδιοι κηρύξουν εναντίον του ανοιχτό πόλεμο.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΑΛΥΨΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

Γι’ αυτό άλλωστε το λόγο οι φιλορώσικες δυνάμεις σπεύδουν πάντα πρώτες στο πλευρό των θυμάτων της ρώσικης τρομοκρατίας. Πριν δηλαδή η Μπακογιάννη και ο Καλλίνικος, δηλαδή οι αληθινοί του σύμμαχοι να πάνε στο νοσοκομείο να τον δουν, ήταν εκεί ο Χρυσοχοϊδής και ο Καραμανλής, ενώ δεν σιγούσαν ούτε σε σχόλια συμπαραστάσης και όλοι οι άλλοι. Εννοείται ότι ο Χριστόδουλος πρωτοστάτησε σ’ αυτές τις δηλώσεις και ο Μιχαλολιάκος διέρρευσε ότι συγκινήθηκε πολύ με το γράμμα του “πνευματικού του πατέρα”.

Έτσι έμεινε όλος ο ημερήσιος Τύπος, ιδιαίτερα ο νεοδημοκρατικός, να αναρωτιέται: “Γιατί το Μιχαλολιάκο που ήταν εναντίον της νέας τάξης;” (Ελεύθερος Τύπος την επομένη της απόπειρας).

Μα αυτοί οι σοβινιστές κατά της “νέας τάξης” που δεν ξέρουν ότι η αληθινή “νέα τάξη” είναι οι ανατολικοί φασισμοί, είναι τα πιο ιδανικά θύματα αυτής της τελευταίας. Γιατί είναι σίγουρο ότι λίγα θα καταλάβουν για το θύτη τους.

Άλλωστε απέναντι σ’ ένα τέτοιο ενδεχόμενο οι ρωσόδουλοι έχουν πάρει από χρόνια τα μέτρα τους. Η μόνη καταγγελία που απευθύνουν οι υπηρέτες του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού, κυρίως το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ είναι ότι η “17N” είναι “όργανο των ΗΠΑ” και χτυπάει μόνο για προβοκάτσια, δηλαδή για να προκαλέσει αμερικάνικα αντίποινα. Βεβαίως δεν κάνουν ποτέ κίνημα ενάντια σε ένα τέτοιο “όργανο του ιμπεριαλισμού”, όπως θα κάνανε αν όντως η “17N” ήταν τέτοια.

Εννοείται επίσης ότι δεν μπαίνουν ποτέ στον κόπο να εξηγήσουν γιατί μετά από 26 χρόνια στη διάρκεια των οποίων οι Αμερικάνοι υποτίθεται ότι σκοτώνουν στελέ-

χη τους, ή φίλους τους, ή μεγαλοαστούς γενικά, δεν έχουν κάνει ούτε ένα βήμα για να αξιοποιήσουν πολιτικά και στρατιωτικά μια τέτοια συστηματική σφαγή, δηλαδή να λειτουργήσουν προβοκατόρικα.

Το πιο ύποπτο όμως από όσα κάνουν οι ρωσόδουλοι είναι όταν λένε ότι οι δολοφονίες αποπροσανατολίζουν το λαό από τα καυτά του προβλήματα. Αυτή είναι μια τυπικά ναζιστική και 17Νοεμβρίτικη λογική που λέει ότι τα υλικά προβλήματα του λαού, δηλαδή τα προβλήματα που απορρέουν από την οικονομική εκμετάλλευση, στέκουν πολύ ψηλότερα από το πρόβλημα της φυσικής συστηματικής εξόντωσης μερικών εκμεταλλευτών οπότε στο βάθος τη δικαιολογούν. Στην πραγματικότητα το ότι αυτή η εξόντωση γίνεται στο όνομα του λαού αλλά έξω από αυτόν και ενάντια στη συνείδηση του, το ότι οι φορείς της εξόντωσης κινούνται απόλυτα κρυφά από το λαό και τέλος το ότι οι στόχοι είναι μονόπλευρα επιλεγμένοι, όλα αυτά αποδεικνύουν ότι είναι η εξόντωση αποτρέπει το ύμιστο ζήτημα πολιτικής δημοκρατίας και σαν τέτοιο στέκεται πάνω από όλα τα προβλήματα οικονομικής εκμετάλλευσης και οικονομικής δημοκρατίας ακριβώς γιατί η πρώτη καθορίζει την ένταση και την ποιότητα των δεύτερων.

Η ΟΑΚΚΕ ΑΠΑΝΤΑ

Σε απάντηση σ’ αυτή τη λογική η ΟΑΚΚΕ και ακριβώς για να διώξει όλη την ομίχλη και την παραλλαγή που οι φονιάδες σκορπίζουν πάντα πάνω από το κάθε θύμα τους έχει αναγγείλει την καταγγελία της “17N” σε μεγάλο πολιτικό της καθήκον.

Ειδικά όταν το χτύπημα είναι τόσο σκοτεινό στην πηγή του για τον πολύ κόσμο, όπως συμβαίνει στα χτυπήματα κατά των σοβινιστών, η ΟΑΚΚΕ έχει ακόμα μεγαλύτερη υποχρέωση να δια φωτίσει το λαό. Και όποτε το κάνει έχει μεγάλη ανταπόκριση.

Αυτό έγινε την Πέμπτη 25 Γενάρη και στον Πειραιά όπου οι σύντροφοί μας κόλλησαν γύρω στις 400 αφίσες. Το πρωί της Παρασκευής εκατοντάδες και χιλιάδες Πειραιώτες ήταν μαζεμένοι και ρουφούσαν το κείμενο της που απαντούσε ακριβώς πάνω στο κεντρικό ερώτημα του λαού: “Γιατί το Μιχαλολιάκο;” Μόνο η τελευταία αφίσα για τη δολοφονία Σφηνιά απόσπασε τόσο πλατειά και γεμάτη ενδιαφέρον προσοχή από το λαό.

Είναι σίγουρο ότι όσο οι σοσιαλφασίστες προελαύνουν τόσο δυσκολότερη θα γίνεται η δουλειά τους. Και κάποια στιγμή η ποσότητα των ερωτηματικών που αυτή προκαλεί, θα μετατραπεί σε ποιότητα. Σε εκείνη τη στιγμή η πιο πειστική απάντηση που θα υπάρχει θα αποσπάσει την πιο πλατειά συγκατάθεση του λαού, οπότε και θα αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για τους ναζί συνωμότες που τώρα ασύδοτοι χτυπάνε, οπότε θέλουν όποιον θέλουν, όπως θέλουν.

Ο Πάγκαλος ξεφαντώνει με τους δημίους του Μ’ ένα σμπάρο δύο τρυγόνια

Σπάνια ο Σημίτης εξοντώνει υπουργούς και γενικότερα στελέχη κάθε είδους δίχως αυτοί να είναι πεισμένοι ότι τους έφαγε κάποιος άλλος εχθρός του σοσιαλφασισμού. Γι’ αυτή τη τακτική υπάρχει η φράση: “μ’ ένα σμπάρο δυο τρυγόνια”. Για παράδειγμα η Ρωσία τρώει τον Πάγκαλο και ο Πάγκαλος είναι σίγουρος ότι τον έφαγε η Δύση και συμπαρατάσσεται μαζί της.

Πραγματικά είναι να αναρωτιέται κανείς: Είναι οι ρώσοι τόσο επιδέξιοι προβοκάτορες ή είναι τόσο ηλίθια τα θύματά τους; Τον Πάγκαλο τον έφαγε ένα συγκεκριμένο πολιτικό κίνημα. Το κίνημα υπέρ του Οτσαλάν και κατά της Δύσης η οποία υποτίθεται ότι παρέδωσε τον Οτσαλάν στην Τουρκία. Αυτό ήταν πάνω απ’ όλα ένα κίνημα το οποίο φανερότατα καθοδήγησαν το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ.

Κι όμως ο Πάγκαλος είναι σίγουρος ότι τον έφαγαν οι ΗΠΑ οι οποίες τοποθέτησαν στη δικιά του θέση τον υποτιθέμενο άνθρωπό τους Γ. Παπανδρέου. Βεβαίως οι ΗΠΑ θεώρησαν πάντα και θεωρούν τον Γ. Παπανδρέου φίλο τους, βεβαίως η Όλμπράιτ... υπήρξε υπόδειγμα πολιτικής μυωπίας, και στήριξε με πάθος αυτόν τον φίλο του Κοστούνιτσα, του Καραγεώργεβιτς και του Πούτιν, όμως πως είναι δυνατόν να συνεννοείται ο Γ. Παπανδρέου τόσο τέλεια με τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και τόσο λίγο να αμφισβητείται από αυτούς ο τόσο πολύ “αμερικάνος”;

Δεν ξέρουμε αν έβαλε ποτέ τέτοια ερωτήματα στον εαυτό του ο Πάγκαλος και πως τα απάντησε, ούτε ξέρουμε αν σκέφτηκε ότι όσο ήταν υπουργός Υπ.Εξ στήριζε πάντα τους συναδέλφους του που είχαν γίνει στόχους των κινημάτων των ψευτοΚΚΕ – ΣΥΝ και γι’ αυτό δεχόταν μόνιμα πρώτος αυτός ανάμεσα σε όλους τους υπουργούς του ΠΑΣΟΚ, τα λυσσασμένα πυρά τους.

Το μόνο που ξέρουμε σίγουρα είναι ότι αυτός ο γενικά ευρωπαϊόφιλος αστός θεωρεί τώρα κύριο εχθρό του τη Δύση. Η αληθινή, η βαθύτερη αιτία της μυωπίας του είναι ο αντιτουρκισμός του και γενικότερα οι εθνικιστικές του καταβολές.

Γιατί ο Πάγκαλος εναντιώθηκε στη Δύση στρατηγικά σε όσο βαθμό η Δύση ήταν γι’ αυτόν φιλοτουρκική ή έστω, όχι αντιτουρκική, ενώ στη βάση του αντιτουρκισμού του ακολούθησε τους ρωσόφιλους στη γενική υποστήριξη της Σερβίας. Μόνο που αυτός επειδή είναι εθνικιστής έμεινε στο τέλος στο πλευρό του Μιλόσεβιτς ενώ οι ρωσόφιλοι μαζί με τις ΗΠΑ

στράφηκαν εναντίον του τελευταίου και υπέρ του δικού τους Κοστούνιτσα. Γι’ αυτό ο Πάγκαλος είναι πεισμένος ότι τον έφαγαν οι ΗΠΑ και ότι ο Παπανδρέου είναι αμερικάνος. Ουδείς έλληνας εθνικιστής είναι δυνατό να καταλάβει από μόνος του τη σύμπλευση ΗΠΑ – Ρωσίας ενάντια στους εθνικιστές.

Το αποτέλεσμα σε κάθε περίπτωση είναι ότι ο Πάγκαλος τώρα πια έχει μπει στο στρατόπεδο των εχθρών του και μαζί μ’ αυτούς θέλει να πάρει την εκδίκηση του από το Σημίτη. Όποτε χτυπάει τον Σημίτη είναι από τη δική τους πλευρά και ο Σημίτης θα πρέπει να το γλεντάει αφάνταστα. Γι’ αυτό και δεν διανοείται να διαγράψει έναν άνθρωπο που από εχθρό του τον μετέτρεψε χωρίς αυτός να το ξέρι σε σύμμαχο του χάρη ακριβώς στην καθαίρεσή του.

Να λοιπόν γιατί ο Πάγκαλος διασκεδάει μαζί με τους δήμιους του. Διαβάζουμε στην *Ελευθεροτυπία* της 13 Γενάρη: “Στο μέχρι χθεσινής πρωίας ξεφάντωμα στην Πλάκα όπου παλιοί ΕΠΟΝίτες, ΕΔΑίτες, “Λαμπράκηδες” και “Ρηγάδες” έκαναν επίδειξη ζωτικότητας στην πίστα στην επιτυχεστατη πρώτη εκδήλωση της “Εταιρείας για τη μελέτη της Ιστορίας της Αριστερής Νεολαίας”... ο Θόδωρος (Πάγκαλος) με συνεχή καλαμπούρια τράνταζε από τα γέλια το τραπέζι από το οποίο πέρασαν και ο Ν. Κωνσταντόπουλος, ο Μιχ. Παπαγιαννάκης, ο Τ. Μπενάς, ο Σπ. Πιτσιόρλας, η Νίτσα Λουλέ, ο Σπ. Λυκούδης, η Άννα Φιλίνη, ο Θ. Λεβέντης, ο Κ. Κάππος κ.ά. Δεν ένοιωθε απλώς πολύ άνετα ο Θ. Πάγκαλος. Απολάμβανε τη θαλαπωρή των πάλοι ποτέ συντρόφων του”.

Το να διασκεδάει κανείς τόσο χαρούμενα με ανθρώπους που τουλάχιστον ως χθες ήξερε ότι ήταν οι πιο φανατικοί εχθροί του δείχνει εκτός από έλλειψη σύνεσης και έλλειψη χαρακτήρα. Σε ότι αφορά αυτό το δεύτερο υπάρχει πιθανά και μια πιο υλική και λιγότερο ψυχολογική εξήγηση γιατί ακούσαμε τον προδομένο από το Σημίτη, Θ. Πάγκαλο να λέει στα Νέα δυο μέρες μετά: “Ο Σ. Κόκκαλης είναι φίλος μου, με τιμάει με τη φιλία του και δεν δίνω σε κανέναν το δικαίωμα να ασχολείται με ποιον θα είμαι φίλος και γιατί”.

Αυτή η φιλία πρέπει να παρηγορεί στο πρακτικό κοινωνικό επίπεδο τον Πάγκαλο για όλες τις πίκρες που του έχουν δώσει στο παρελθόν τα πολιτικά αδέρφια και οι προστάτες φύλακες του νεο-ολιγάρχη, οι άνθρωποι του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ.

Πραγματικά είναι μεγάλη τιμή να σε έχει φίλο ένας τόσο διακεκριμένος σταζιτής – καγκεμπίτης. Μεγάλη τιμή για έναν “αριστερό” όπως καυχιέται ότι είναι ο Θ. Πάγκαλος.

ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ ΣΥΓΚΡΟΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

-Συγκέντρωση πλατειάς συσπείρωσης δυνάμεων στην εκδήλωση κοπής της πίτας

Οι άνεργοι των Λιπασμάτων μαζί με την Επιτροπή Σωτηρίας πραγματοποίησαν σημαντική παρέμβαση-διαμαρτυρία στο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου στις 20/1/2001 όπου απαίτησαν από την ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος στον Πειραιά να πάρει θέση για τον αγώνα τους ενάντια στο άδικο κλείσιμο του εργοστασίου και ενάντια στην εγκληματική κρατική αδιαφορία για την τύχη τους. Μία εβδομάδα αργότερα πραγματοποιήθηκε εκδήλωση κοπής της πίτας στην αίθουσα Μ. Μερκούρη στο Κερατσίνι όπου παραβρέθηκαν βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, συνδικαλιστές καθώς και εκπρόσωποι του δήμου Κερατσινίου και δήλωσαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τη συμπαράστασή τους στον αγώνα για αποκατάσταση.

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Οι διοργανωτές του συνεδρίου είχαν φροντίσει φέτος να ξεκινήσουν οι εργασίες του τις πρωινές αντί τις απογευματινές ώρες όπως γινόταν τα προηγούμενα χρόνια επειδή ήξεραν ότι οι Λιπασματιώτες ετοίμαζαν παρέμβαση. Αρκετοί Λιπασματιώτες έχουν βρει προσωρινές πρωινές εργασίες. Έτσι μια μαζική παρέμβαση δεν μπορούσε να γίνει την πρώτη πολύ σημαντική μέρα κατά την οποία υπήρχε τηλεοπτική και δημοσιογραφική κάλυψη. Τη δεύτερη μέρα παρόν ήταν μόνο το πειραιώτικο κανάλι SEVEN το οποίο όμως πρόβαλε εκτεταμένο ρεπορτάζ για την παρουσία των Λιπασματιωτών στην εκπομπή "Εν Πειραιεί".

Αντιπροσωπεία περίπου σαράντα ατόμων από τους Απολυμένους των Λιπασμάτων και την Επιτροπή Σωτηρίας εξανάγκασαν το προεδρείο του συνεδρίου να δεχτεί τη συμμετοχή τους μπαίνοντας μέσα στην αίθουσα όπου γίνονταν οι ομιλίες των συνέδρων με πανό που έγραφε "15 μήνες άνεργοι - Λιπάσματα" και φωνάζοντας το σύνθημα: «Κλείσαν κλείσαν τα Λιπάσματα, γέμισαν τον Πειραιά άνεργους και χαλάσματα».

Μετά από αυτή τη μαχητική είσοδο η οποία έγινε δεκτή στην αίθουσα με χειροκροτήματα, ο σ. Γ. Νικολόπουλος σαν εκπρόσωπος των ανέργων ζήτησε από το προεδρείο να του παραχωρηθεί βήμα για να κάνει τοποθέτηση. Το προεδρείο που αποτελούνταν από συνδικαλιστικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, της ΔΑΚΕ και της ΔΕΣΚ (ψευτοΚΚΕ) κάτω από την πίεση της παρουσίας των ανέργων αναγκάστηκε να αναγνωρίσει τη de facto εκπροσώπηση. Έτσι δόθηκε αμέσως το βήμα στον σ. Γ. Νικολόπουλο που έκθεσε αναλυτικά όλα τα στοιχεία που τεκμηριώνουν το άδικο κλείσιμο του εργοστασίου ύστερα από πολιτική απόφαση Λαλιώτη-Σημίτη. Αναφέρθηκε

στις θετικές περιβαλλοντικές μελέτες, στο ευνοϊκό κλίμα μέσα στην κοινή γνώμη, στην κερδοφόρα πορεία του εργοστασίου, στην ανυπαρξία οποιουδήποτε έργου ανάπτυξης στην περιοχή. Επισημάνε ότι ο σημαντικός αγώνας των ανέργων με τις παρεμβάσεις τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στα θετικά αποτελέσματά του που έχουν αποτελέσει μοχλό πίεσης στην κυβέρνηση. Στιγμάτισε την προδοσία των Τσιρμούλα-Εξωμερίτη και τόνισε τις ευθύνες του Εργατικού Κέντρου για το γεγονός ότι δέχονται αυτή την ηγεσία σε συνδικαλιστική εκπροσώπηση των ανέργων. Κατάγγειλε τη στάση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά για την απουσία του από το δικαστικό αγώνα που έδωσαν οι εργαζόμενοι στα ελληνικά δικαστήρια παρά το γεγονός ότι το ΕΚΠ κλήθηκε επίσημα να παρέμβει στη δίκη υπέρ τους, αναλαμβάνοντας τη βαρύτερη ευθύνη της δημιουργίας ενός αρνητικού δεδικασμένου για όλο το εργατικό κίνημα. Ανάδειξε τη σημασία ενός κινήματος που γεννήθηκε και ολοένα δυναμώνει ένα χρόνο μετά την πραγματοποίηση των απολύσεων. Τέλος, παρουσίασε για υιοθέτηση από το συνέδριο το ψήφισμα που ομόφωνα εγκρίθηκε από τη σύσκεψη του Κερατσινίου (πρόσφατο φύλλο της Νέας Ανατολής) στην οποία συμμετείχε και ο παρών στο ΕΚΠ πρόεδρος του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ, Παρασκευόπουλος. Στο κείμενο του ψηφίσματος το οποίο ζητούσε από το κράτος την οριστική αποκατάσταση των Λιπασματιωτών στο δημόσιο και την άμεση συνταξιοδότηση των ηλικιωμένων με νομοθετική ρύθμιση ώστε το κράτος να επωμιστεί το βάρος του εγκληματικού κλεισίματος και να μην μπορέσει να προχωρήσει και σε νέα εγκλήματα κατά της βιομηχανίας, οι Λιπασματιώτες και η Επιτροπή Σωτηρίας πρόσθεσαν δύο σημεία: το πρώτο αφορούσε την υποστήριξη

του δικαστικού αγώνα των Λιπασματιωτών να καθαιρέσουν την πουλημένη ηγεσία του σωματείου και το δεύτερο την παραχώρηση μόνιμου γραφείου στο κτίριο του Εργατικού Κέντρου στο κίνημα των ανέργων για την πραγματοποίηση συνεδριάσεων. Σε σχέση με το δεύτερο ο σ. Γ. Νικολόπουλος ανέφερε χαρακτηριστικά ότι ο χώρος που παραχωρείται μέχρι τώρα από συνδικαλιστές του Εργατικού Κέντρου για την πραγματοποίηση των συνεδριάσεων των ανέργων είναι ο πιο ζωντανός, ο μόνος που γεμίζει από εργαζομένους, αφού ουσιαστικά το κίνημα των ανέργων είναι και το μόνο ζωντανό συνδικαλιστικό κίνημα μέσα στα ατελείωτα σωματεία-σφραγίδες.

Μετά από αυτή την τοποθέτηση, το λόγο πήρε ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Γ. Μίχας για να συμπαραταχθεί με την κυβερνητική πολιτική στο θέμα του κλεισίματος, να καλύψει τον Τσιρμούλα αν και τον χαρακτήρισε αποτυχημένο και να αρνηθεί τον πυρήνα των διεκδικήσεων των ανέργων δηλαδή την αποκατάσταση στο Δημόσιο με νομοθετική ρύθμιση την οποία χαρακτήρισε αδύνατη και δημαγωγική. Δήλωσε ότι το μόνο που μπορεί να κάνει το Εργατικό Κέντρο είναι να καλέσει τους ιδιώτες και τους δήμους να πάρουν αποσπασματικά άνεργους. Σε ό,τι αφορά το θέμα της απουσίας του Εργατικού Κέντρου (δηλαδή όλων των παρατάξεων συμπεριλαμβανομένου και του ψευτοΚΚΕ) από τη δίκη των Λιπασματιωτών ομολόγησε ότι ήταν ομόφωνη απόφαση της διοίκησης του Εργατικού Κέντρου ύστερα από συνεννόηση με τον Τσιρμούλα που είπε ότι δεν στηρίζει αυτή τη διαδικασία. Κατά τ' άλλα φρόντισε να εντυπωσιάσει τους άνεργους λέγοντας ότι ήταν και είναι πάντα δίπλα τους σε όλους τους αγώνες για να εισπράξει όμως τελικά τις αποδοκμασίες τους.

Η πιο εχθρική όμως τοποθέτηση ήταν αυτή του Μανουσογιαννάκη, του ουσιαστικού επικεφαλής του ψευτοΚΚΕ στο συνδικαλιστικό χώρο, που στην ίδια γραμμή με τον Μίχα χτύπησε το ψήφισμα. Ο γραμματέας του ΕΚΠ Νουφαρίτης επίσης στέλεχος του ψευτοΚΚΕ ευθυγραμμίστηκε στην ομιλία του με τον προλαλήσαντα Μανουσογιαννάκη που ήταν και μέλος του προεδρείου του συνεδρίου. Αυτοί οι δύο απεύθυναν το εξής μήνυμα στους άνεργους στις ομιλίες τους: αν θέλετε βοήθεια

δεν πρέπει να λέτε ότι το εργοστάσιο το έκλεισε ο Χρονόπουλος ή ο Λαλιώτης, αλλά ότι το έκλεισε η Ευρώπη και να μην κάνετε αποσπασματικό κίνημα, αλλά να ενταχθείτε στο ευρύτερο κίνημα, αλλιώς εμείς δεν κάνουμε τίποτα! Απαίτησαν δηλαδή από αυτό το κίνημα να παραιτηθεί απ' όλα τα πολιτικά του επιχειρήματα και όλες τις διεκδικήσεις απέναντι στην κυβέρνηση, και να αρχίζει ξαφνικά να φωνάζει ενάντια στην Ευρώπη για να γίνει ουρά του ψευτοΚΚΕ. Ο δε Μανουσογιαννάκης είπε ανοιχτά ότι είναι κατά της νομοθετικής ρύθμισης για μονιμοποίηση των απολυμένων.

Οι τοποθετήσεις αυτές και η θέση που πήρε ο Μίχας που μίλησε εκεί σαν εκπρόσωπος της κυβέρνησης, έδειξαν ότι τόσο το προεδρείο όσο και οι υπόλοιποι σύνεδροι που τη στιγμή της ψηφοφορίας δεν ξεπερνούσαν τους πενήντα, στην πλειοψηφία τους κρατικοδίαιτοι γραφειοκράτες συνδικαλιστές πειθήνιοι στις ηγεσίες των κομμάτων τους δεν θα έδιναν θετική ψήφο στο αίτημα των ανέργων.

Χαρακτηριστικό για το σεβασμό που δείχνουν αυτοί οι εργατοπατέρες απέναντι στους εργάτες ήταν το εξής περιστατικό. Κάποια στιγμή ο Νουφαρίτης μίλαγε για την καταπάτηση των εργατικών δικαιωμάτων από το κεφάλαιο. Τόνισε λοιπόν ότι οι εργαζόμενοι δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να δέχονται την αφαίρεση δικαιωμάτων τους για να σώσουν το εργοστάσιο, όπως παραδείγματος χάρη θέλουν να κάνουν οι εργαζόμενοι στον Κεράνη "που είναι πενήντα και ισχυρίζονται ότι για να μείνουν στις θέσεις πρέπει να πάει πίσω όλο το εργατικό κίνημα"! Κάποιος εργαζόμενος από κάτω τον διόρθωσε λέγοντας του ότι είναι εκατόν πενήντα για να λάβει την απάντηση: "εντάξει, έκανα λάθος. Εκατόν πενήντα"! Όταν μπορείς να σκοτώσεις πενήντα, μπορείς να σκοτώσεις και εκατόν πενήντα. Έτσι κάνει το ψευτοΚΚΕ που έχει αναλάβει την εκκαθάριση της χώρας από τους βιομηχανικούς εργάτες.

Οι σύνεδροι στις ομιλίες τους τοποθετούνταν πάντα υπέρ των ανέργων λέγοντας ότι αδικήθηκαν και πρέπει να αποκατασταθούν, αλλά κανένας με την εξαίρεση των συντρόφων του συνδυασμού του ΕΡΓΑΣ που συμμετέχουν με τρεις έδρες στο συνέδριο δεν υποστήριξε τα αιτήματα. Ο πρόεδρος του

ΕΡΓΑΣ Δ. Βόγλης έκανε τοποθέτηση για τη σημασία της ανάπτυξης της βιομηχανίας στη χώρα και την ανάγκη συγκρότησης μετώπου ενάντια στο τσάκισμα της.

Ο Παρασκευόπουλος ως πρόεδρος της ΔΕΗ και του ΙΝΕ εμφανίστηκε σαν απολογητής της κυβέρνησης και του Λαλιώτη προβάλλοντας τα περίφημα σεμινάρια επαγγελματικής κατάρτισης που οι απολυμένοι έχουν απορρίψει σα μέθοδο αποκατάστασης.

Από τα Λιπάσματα εκτός από τον Γ. Νικολόπουλο μίλησε και ο Χρ. Βλαβιανός ο οποίος απαντώντας στον Μίχα τεκμηρίωσε τη σύνδεση του άδικου κλεισίματος με τη διεκδίκηση της νομοθετικής ρύθμισης, και θύμισε ότι τέτοιες ρυθμίσεις είχαν γίνει στην Ολύμπικ Κέτερινγκ και στην ΚΥΔΕΠ, συνεπώς η αποκατάσταση δεν είναι αδύνατη. Απάντησε ακόμα στη θέση των Μανουσογιαννάκη - Νουφαρίτη ότι η Ευρώπη έκλεισε το εργοστάσιο τονίζοντας τη θετική στάση των ευρωπαϊκών οργάνων στο θέμα και καταγγέλλοντας την πολιτική του ψευτοΚΚΕ που μέσω Μπεάζογλου έβαλε την ταφόπλακα στο εργοστάσιο.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Στο τέλος μπήκαν τα ψηφίσματα. Το ψευτοΚΚΕ είχε δύο ψηφίσματα που τα εισήγαγε ο Μανουσογιαννάκης: το ένα αφορούσε την καταδίκη του ΝΑΤΟ για τη χρήση απεμπλουτισμένου ουρανίου στο Κόσοβο και την απόσυρση των νατοϊκών και ελληνικών στρατευμάτων και το άλλο ήταν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της διώρυγας της Κορίνθου. Αυτά ψηφίστηκαν ομόφωνα. Ο ΕΡΓΑΣ καταψήφισε το πρώτο ψηφίσμα λέγοντας ότι δεν μιλάει για τη Ρωσία. Να σημειωθεί εδώ ότι ο σ. Γουρνάς είχε μιλήσει την προηγούμενη μέρα στο Εργατικό Κέντρο διεξοδικά για όλη τη γραμμή της ΟΑΚΚΕ για μισή ώρα. Η ομιλία του που αποτελούσε ένα διαρκές ράπισμα στο σοσιαλφασισμό σφράγισε την πρώτη μέρα του Συνεδρίου όπως σφράγισε τη δεύτερη τη δυναμική είσοδος των Λιπασματιωτών.

Τελικά μπήκε το θέμα για το ψηφίσμα των ανέργων που το πρότεινε ο σ. Δ. Γουρνάς ως πρόεδρος για να τεθεί σε ψηφοφορία, γιατί αλλιώς το προεδρείο δε δεχόταν να συζητηθεί. Ο Μανουσογιαννάκης αντιπρότεινε ένα άλλο ψηφίσμα που είχε τα εξής σημεία: α) το εργοστάσιο το έκλεισε η Ευ-

ρόπη και β) αποκατάσταση σε ι-διώτες. Ο Μίχας στήριξε αυτό το δεύτερο ψήφισμα και δεν θέλησε καν να βάλει σε ψηφοφορία εκείνο των Λιπασματιωτών λέγοντας ότι δεν μπορεί να υποστηρίξει να μπου οι άνεργοι στο δημόσιο γιατί από τη μια δεν θέλει να δίνει κάλπικες υποσχέσεις (λες και του ζήτησε κανείς να κάνει αυτός τις προσλήψεις) και από την άλλη γιατί αυτός πιστεύει ότι δεν πρέπει να μπει κανένας άλλος στο δημόσιο. Σε καμία περίπτωση δεν δεχόταν τη στήριξη του αγώνα για καθαίρεση της πούλημένης ηγεσίας γιατί όπως είχε αυτό αποτελούσε παρέμβαση στη δικαιοσύνη! Τέλος, χλεύασε το σημείο που έλεγε ότι το Εργατικό Κέντρο θα καλέσει τους βουλευτές και τους εκπροσώπους της τοπικής και νομαρχιακής αυτοδιοίκησης να στηρίζουν τους άνεργους σχολιάζοντας με ειρωνία ότι δεν μπορεί το Εργατικό Κέντρο να καλέσει όλους αυτούς. Τα ανάλογα είπε και ο Μανουσογιαννάκης.

Ο σ. Γ. Νικολόπουλος με τη στήριξη του σ. Δ. Γουρνά επέμεινε να τεθεί το αρχικό ψήφισμα σε ψηφοφορία και εφόσον υπήρχαν αντιρρήσεις να καταψηφιστεί από τους συνέδρους και ζήτησε να μιλήσει για να το στηρίξει. Ο Μίχας βλέποντας ότι οι περισσότεροι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων είχαν φύγει γιατί ήταν ήδη προχωρημένη η ώρα και οι επιδέξιοι εργατοπατέρες είχαν βάλει επίτηδες το ψήφισμα για το τέλος, ανακάλυψε ότι ο σ. Γ. Νικολόπουλος δεν ήταν σύνεδρος και του αφαίρεσε το λόγο. Σ' αυτό πήρε την απάντηση ότι μόνο όταν έχει μπροστά του τους εργαζόμενους κάνει τον φιλεργάτη. Τελικά μίλησε ο σ. Δ. Γουρνά με μεγάλη δύναμη και σταθερότητα μέσα σε νεκρική σιγή και τόνισε την αναγκαιότητα της νομοθετικής ρύθμισης για αποκατάσταση ώστε να αποτελέσουν οι άνεργοι των Λιπασμάτων ανάχωμα στην αποβιομηχανία του Πειραιά. Ο Μανουσογιαννάκης απάντησε εξομολογώντας την περίπτωση των Λιπασμάτων με τα υπόλοιπα εργοστάσια που έκλεισαν λέγοντας ότι "οι νομοθετικές ρυθμίσεις δε σταμάτησαν καμία αποβιομηχανία".

Στη συνέχεια άρχισε η ψηφοφορία. Υπέρ του ψηφίσματος των ανέργων τοποθετήθηκαν οι τρεις σύνεδροι του ΕΡΓΑΣ και ο Πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ηλεκτρολόγων Ι. Μωυσιάδης ο οποίος συμμετείχε και στη σύσκεψη του Κερατσινίου, ενώ δεν το υπερψήφισε ο Παρασκευόπουλος που στη σύσκεψη του Κερατσινίου το είχε υπερψήφισει! Σύνολο ψήφων υπέρ: τέσσερις. Όταν έφθασε η ώρα του "κατά" το προεδρείο πήγε να περάσει αμέσως στο ψήφισμα για τα Λιπάσματα που είχε προτείνει ο Μανουσογιαννάκης και το οποίο δεν ήταν καν διατυπωμένο έγγραφο! Εκεί ύστερα από την παρέμβαση του ΕΡΓΑΣ, των ανέργων και των μελών της Επιτροπής Σωτηρίας που ζήτησαν να μετρηθούν τα κατά, αποκαλύφθηκε η γύμνια όλων αυτών των εργατοπατέρων αλλά και η δύναμη των Λιπασματιωτών αφού δεν σηκώθηκε κανένα χέρι να καταψηφίσει. Κανένας δεν μπόρε-

σε να εναντιωθεί ανοιχτά στο κίνημα των ανέργων. Μετά απ' αυτό έπρεπε να περάσει το ψήφισμα που είχε μόνο υπέρ και κανένα κατά. Τότε το προεδρείο κήρυξε τη λύση του συνεδρίου με τον Μανουσογιαννάκη να λέει ότι δεν θα πέσει στην παγίδα να βάλει σε ψηφοφορία τα "κατά" και όλοι αποχώρησαν. Την άλλη μέρα ο σ. Γ. Νικολόπουλος πήγε στο ΕΚΠ, στο Μίχα και ζήτησε επίσημο έγγραφο ότι το ψήφισμα υπερψηφίστηκε. Εκεί έξαλλος ο Μίχας του είπε πως το ψήφισμα όχι μόνο καταψηφίστηκε, **αλλά υιοθετήθηκε ομόφωνα το ψήφισμα του Μανουσογιαννάκη!** Σενάριο ρόσικου ψυχιατρείου! Την ίδια στιγμή ο Ριζοσπάστης σε σχετικό του άρθρο δήλωνε πως η ΔΕΣΚ στάθηκε στο πλευρό των Λιπασματιωτών (!) και ανέφερε ότι εγκρίθηκαν μόνο δύο ψηφίσματα στη συνεδρίαση δηλαδή εκείνα για το Κόσοβο και τον Ισθμό και δεν ανέφερε το ψήφισμα για τα Λιπάσματα!!!

Αυτό ήταν το κατόντημα των εργατοπατέρων. Αναγκάστηκαν να εκτεθούν σαν πραξικοπηματίες, να ποδοπατήσουν και να διαλύσουν το ίδιο τους το Συνέδριο και τελικά να διασπαστούν. Το κίνημα των ανέργων προχωρά λοιπόν αναπτύσσοντας τη δικιά του δυναμική αποκαλύπτοντας και αυξάνοντας τις αντιθέσεις της σάπιας συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Αυτό φάνηκε το επόμενο ακριβώς Σαββάτο στην εκδήλωση της κοπής της πίτας στο Πολιτιστικό Κέντρο Κερατσινίου.

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΙΤΤΑΣ

Η μαζική παρουσία των Λιπασματιωτών με τις οικογένειες τους από τη μια (ήταν εκεί πάντω από 150 άτομα), των βουλευτών και των στελεχών της τοπικής αυτοδιοίκησης από την άλλη στην εκδήλωση αυτή φανέρωσαν ακριβώς ότι αυτό το κίνημα με τις δικές του δυνάμεις μπορεί να συσπειρώσει και να αναπτυχθεί.

Στην εκδήλωση συμμετείχαν εκτός από τους Λιπασματιώτες και τα μέλη της Επιτροπής Σωτηρίας, οι βουλευτές της ΝΔ Μπαρμπαντινής και Νεράντζης, ο Διαμαντίδης βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, ο πρώην βουλευτής του ΔΗΚΚΙ Αράλης, ο δήμαρχος Κερατσινίου Μελάς, ο αντιδήμαρχος Κερατσινίου Γαβαλάς, ο επικεφαλής της δημοτικής παράταξης του ΠΑΣΟΚ στο Κερατσίνι Χάσκας, ο Λάλος πρώην βουλευτής, ο Δ. Πάνου Γενικός Γραμματέας Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζομένων Καπνοβιομηχανίας, και ο Θεοδωρικάκος πρώην αντινομάρχης Πειραιά. Εκπρόσωπο του έστειλε ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Μπετενιώτης ο οποίος επίσης με μήνυμά του δήλωσε τη συμπαράστασή του στους άνεργους. Τον χαιρετισμό του απεύθυνε τηλεφωνικά ο Π. Κρητικός, ο οποίος έκανε ερώτηση στη Βουλή για το θέμα της αποκατάστασης και προωθεί πρόταση νόμου στους υπουργούς Ανάπτυξης και Εργασίας με περιεχόμενο τα αιτήματα για αποκατάσταση στο δημόσιο και άμεση συνταξιοδότηση στη βάση του άδικου κλεισίματος. Η ΟΑΚΚΕ εκπροσωπήθηκε στην εκδήλωση από το σ. Η. Ζαφειρόπουλο. Παρβρέθηκε τέλος ο δικηγόρος των

ανέργων Κ. Παπαδάκης.

Η πολιτική παρουσία βουλευτών της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης που εκφράζουν γενικά το αναπτυξιακό ρεύμα είναι δείγμα της απαρχής της συγκρότησης ενός πλατύτατου μετώπου υπέρ της βιομηχανίας που εμπνέει και γονιμοποιεί το κίνημα των Λιπασματιωτών.

Την κεντρική ομιλία ξεκίνησε με την τοποθέτηση που έκανε ο σ. Γ. Νικολόπουλος. Ο σ. Γ. Νικολόπουλος κατ'εγγύησε το τελευταίο σκάνδαλο της πούλημένης ηγεσίας Τσιρμούλα που σε συνεννόηση με τον Παρασκευόπουλο έδωσε εντολή να αφαιρεθούν από τη λίστα των ανέργων που συμμετείχαν στα περίφημα προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης του ΙΝΕ και του ΟΑΕΔ τα ονόματα των επικεφαλής του αγώνα. Πιο τρανταχτή περίπτωση ήταν εκείνη του αποκλεισμού του Γ. Τριανταφύλλου δραστήριου μέλους του ηγετικού πυρήνα του κινήματος και άνεργου με τρία παιδιά. Το πραξικόπημα όμως του Τσιρμούλα δεν φαίνεται ότι θα περάσει αφού οργισμένοι οι απολυμένοι μαζί με την Επιτροπή απαίτησαν από τους υπεύθυνους των προγραμμάτων να συμπεριληφθούν όλοι όσοι έκαναν αίτηση σ' αυτά και αυτοί είπαν ότι θα το κάνουν. Είναι φανερό ότι οι Λαλιωτικοί είναι σε δύσκολη θέση.

Η ομιλία του σ. Γ. Νικολόπουλου έκλεισε με θερμά χειροκροτήματα.

Οι παριστάμενοι βουλευτές και εκπρόσωποι της δημοτικής αρχής απεύθυναν ο καθένας χαιρετισμό στην εκδήλωση. Μπροστά στους συγκεντρωμένους εργάτες και ύστερα από την αποφασιστική τοποθέτηση του σ. Γ. Νικολόπουλου ένωσαν όλοι τους την ανάγκη να απευθυνθούν στους Λιπασματιώτες με τη δική τους οπτική για τον αγώνα τους και να τους κερδίσουν, παρελαύνοντας μπροστά τους με σεβασμό και ρισκάροντας να δώσουν την εικόνα της "πασαρέλας" όπως αργότερα παρατήρησε ο Χάσκας.

Ο Νεράντζης στην ομιλία του δήλωσε ότι θα προωθήσει την πρόταση νόμου για την αποκατάσταση σε δυναμικό κίνημα κατά της Β. Παπανδρέου. Από την άλλη όμως έκφρασε την αντίθεσή του στην υποβολή ερωτήσεων στη Βουλή επιθυμώντας έτσι να καυτηριάσει τη στάση του Κρητικού που συμμετείχε με αυτή τη μορφή στο κίνημα. Η υποβολή όμως ερωτήσεων είναι σημαντική γι' αυτό το κίνημα γιατί οι ερωτήσεις δημιουργούν πολιτικό θέμα, σπάνε την απομόνωση και ενημερώνουν το λαό. Ο Μπαρμπαντινής δήλωσε την ανεπιφύλακτη υποστήριξή του στον αγώνα των Λιπασματιωτών.

Ο Διαμαντίδης θέλησε να υπάρξει ενότητα και να σταματήσει ο "διχασμός" στο συνδικαλιστικό επίπεδο, το ίδιο και ο Λάλος που πρόβαλε τη συνεργασία με το Εργατικό Κέντρο Πειραιά. Ο Χάσκας τοποθετήθηκε υπέρ του αγώνα για αποκατάσταση, αλλά τάχθηκε ενάντια στις βιομηχανίες στις πόλεις και κατά συνέπεια ενάντια στη γραμμή του άδικου κλεισίματος.

Σημαντική ήταν η ομιλία του αντιδήμαρχου Κερατσινίου Γαβαλά που έβαλε το θέμα της υποστήριξης της βιομηχανίας, οπότε και της λειτουργίας της ΔΕΗ στο

Κερατσίνι. Θετικού περιεχομένου χαιρετισμό απεύθυνε και ο πρώην βουλευτής του ΔΗΚΚΙ Αράλης.

Ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος μιλώντας εκ μέρους της ΟΑΚΚΕ βρήκε το σημείο όπου μπορούσε να υπάρξει η ενότητα για την προώθηση των διεκδικήσεων των Λιπασματιωτών. Επισήμανε την ανάγκη του μετώπου υπέρ της βιομηχανίας και ανέλυσε τη σημασία του για την ανάπτυξη της χώρας.

Σημαντική ήταν η παρέμβαση του Κ. Παπαδάκη που ανάδειξε τη λυσσασμένη αποφασιστικότητα των ανέργων όταν ξεκίνησαν μόλις μια χούφτα άνθρωποι τον αγώνα στα ελληνικά δικαστήρια, και στη συνέχεια η χούφτα γιγάντωσε με 173 ανθρώπους να συμμετέχουν στην αγωγή και σήμερα έφθασε να έχει γίνει ένα ισχυρό κίνημα. Στιγμάτισε τη διακομματική απουσία όλων των πολιτικών, βουλευτών και των θεσμικών εκπροσώπων του ΕΚΠ και της ΓΣΕΕ εκείνη την κρίσιμη στιγμή του ξεκινήματος και ότι η παρουσία τους εκδηλώνεται τώρα όταν αυτό το κίνημα έχει βρει μέσα από ένα οδυνηρό δρόμο δυνάμεις.

Μετά την κοπή της πίτας ακολούθησε μικρής διάρκειας συνaulία. Τραγουδούσε η Σεβαστή Μωραϊτίνη πρώην εργαζόμενη και πολλή αξιολογή και ποιοτική καλλιτέχνης. Ήταν συγκινητικό για όλους αυτό το κλείσιμο μίας εργατικής εκδήλωσης που έβγαλε την καλύτερη πλευρά της λαϊκής κουλτούρας.

Πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι σ' αυτή την εκδήλωση παρών ήταν ξανά το πειραιώτικο κανάλι SEVEN που πρόβαλε την εκδήλωση, ενώ τις επόμενες μέρες δόθηκε βήμα στο σ. Γ. Νικολόπουλο σ' ένα ραδιοφωνικό επίσης πειραιώτικο κανάλι. Δεν είναι καθόλου τυχαίο βέβαια ότι το σπάσιμο του αποκλεισμού των ΜΜΕ έστω και σ' αυτό το επίπεδο γίνεται μέσα στην πόλη του Πειραιά.

Το κίνημα των Λιπασματιωτών βρίσκοντας όλο και περισσότερους υποστηρικτές στον πολιτικό κόσμο και στο λαό θα μπορέσει να αναπτυχθεί μέσα από την ένωση του με τους εργάτες των υπόλοιπων εργοστασίων της Αττικής και της Ελλάδας που δέχονται την επίθεση του σοσιαλφασισμού.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ...

Το τελευταίο διάστημα, οι Ρώσοι προσπάθησαν λυσσασμένα να παρουσιάσουν το ΝΑΤΟ σα ρυπαντή και δολοφόνο των Βαλκανίων με αφορμή το απεμπλουτισμένο ουράνιο. Η καμπάνια τους αυτή αποδείχτηκε επιστημονικά αβάσιμη. Στην πραγματικότητα, ο νεοναζιστικός άξονας Ρωσίας-Κίνας και όχι το ΝΑΤΟ φέρει την ευθύνη για όσα εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας συμβαίνουν τα τελευταία χρόνια: Τσερνομπίλ, γιγαντιαία μόλυνση από πυρηνικά απόβλητα, εθνοκαθάρσεις, γενοκτονία και βομβαρδισμός των Τσετσένων αμάχων με χημικά όπλα και πολλά άλλα.

Τώρα αποκαλύπτεται ένα ακόμα έγκλημα του σοσιαλμπερλιερισμού. Όπως γράφει ο Κλάους Μπέκερ, κορυφαίος επιστήμονας στον τομέα της προστασίας από ραδιενέργεια, στο περιοδικό "New Scientist", η μυστική υπηρεσία των ανατολικογερμανών ψευτοκομμουνιστών Στάζι παρακολουθούσε αντιφρονούντες ψεκάζοντάς τους με ραδιενέργεια είτε διοχετεύοντάς τους με ραδιενεργά μικροτσιπ. Η αποκάλυψη του Κ. Μπέκερ δεν αποτελεί μια απλή εκτίμηση αλλά έχει αποδειχθεί μέσα από τα μυστικά αρχεία της Στάζι των δεκαετιών '70 και '80.

"Οι αντιφρονούντες της πρώην Ανατολικής Γερμανίας έφεραν "μικροτσιπ" με ραδιενεργά χημικά, τα οποία επέτρεπαν στους μυστικούς πράκτορες της Στάζι να τους εντοπίζουν με κρυμμένους μετρητές Γκάιγκερ. Η διαβόητη μυστική υπηρεσία της πρώην Ανατολικής Γερμανίας είχε μάλιστα τελειοποιήσει τόσο πολύ το σύστημα παρακολούθησης ώστε επέβαλε στους πράκτορες να φορούν δυο ειδικά ρολόγια-ανιχνευτές" (Εξουσία, 4-1).

Ο Μπάρι Λάμπερτ, ραδιοβιολόγος σε νοσοκομείο του Λονδίνου διαπιστώνει: "Πρόκειται για μια εξαιρετικά επικίνδυνη μέθοδο, που δεν περιορίζει το ρίσκο μόνο σε όποιον έφερε το μικροτσιπ. Θα μπορούσε να δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα ακόμη και στο σύντροφο του αντιφρονούντος". Όποτε η τοποθέτηση μικροτσιπ αποτύγγανε οι ύποπτοι καθώς και τα προσωπικά τους αντικείμενα (ταυτότητα, διαβατήριο κλπ) ψεκάζονταν με ραδιενεργά υλικά. Ψεκάζοντας ολόκληρες αίθουσες συνάντησης δημοκρατών η Στάζι μπορούσε να παρακολουθεί ολόκληρες οργανώσεις. Μια άλλη χρησιμότητα της ραδιενέργειας ήταν ο έλεγχος δυτικογερμανικού συναλλάγματος. Όμως, "το πιο αποτρόπαιο όλων είναι ότι στην περίπτωση που είχαν ψεκαστεί περισσότερα από ένα χαρτονομίσματα που βρίσκονται στην τσέπη ενός αντιφρονούντος, τότε οι συνέπειες στη γονιμότητά του ισοδυναμούσαν με "ευνοχισμό" (στο ίδιο). Η Στάζι κατατρομοκρατούσε για δεκαετίες το λαό της Αν. Γερμανίας με αποτέλεσμα ένα μεγάλο ποσοστό ανατολικών να αντιμετωπίζει σήμερα ψυχολογικά προβλήματα. Η διερεύνηση των αρχείων της υπηρεσίας έδειξε ότι η Στάζι κατόρθωσε να υποκλέψει ακόμα και τις πιο προσωπικές στιγμές δυτικών αξιωματούχων έτσι ώστε να μπορεί να τους εκβιάζει. Μόνο στη Δυτική Γερμανία δρούσαν 30000 πράκτορες που ισοδυναμεί με έναν καγκεμπίτη ανά 2000 κατοίκους ενώ ένα ελάχιστο τμήμα του φακέλου "Ρόξενστολτς" που παραδόθηκε στη Γερμανία από την αμερικάνικη κυβέρνηση περιείχε τα ονόματα 280.000 στρατολογημένων πρακτόρων που δρουν στη Δύση (Ελευθεροτυπία, 6/7-1). Η Στάζι ξεπερνά σε αποκτήνωση τις μεθόδους που εφάρμοζε η Γκεστάπο. Η βαναυσότητα των νέων Χίτλερ δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία.

"ETA basta na!"

Φτάνει πια με την ETA!

Η ETA, η γνωστή φαιοκόκκινη συμμορία ναζιστών που επιδιώκει το διαμελισμό της Ισπανίας, έχει κλιμακώσει το τελευταίο διάστημα τις δολοφονικές της επιθέσεις. Ουσιαστικά, έχει στήσει ένα δικό της κράτος-εν-κράτει στη Χώρα των Βάσκων ασκώντας ναζιστική βία και τρομοκρατία στον πληθυσμό.

Η συμμορία αυτή διαπράττει ένα ασύλληπτης βαρβαρότητας πογκρόμ ενάντια στους εθνικά ισπανούς που ζουν στην περιοχή (ή αλλιώς) και τους βάσκους αντιφρονούντες, τους οποίους μεταχειρίζονται ως συνεργάτες των πρώτων. Έτσι σήμερα, το 15% του πληθυσμού δηλώνει πρόθυμο να εγκαταλείψει την περιοχή με την πρώτη ευκαιρία. "Δολοφονούν πλέον σε όλη την επικράτεια, αύξησαν τον αριθμό των επιθέσεων, εκπαιδεύουν με σκληρότητα τα νέα μέλη και κυρίως προσβάλλουν τα θύματα μετά το θάνατό τους με βανδαλισμούς νεκροταφείων και υβριστικές επιστολές που στέλνουν στις οικογένειές τους. Τέλος, συμπεριλαμβάνουν στις λίστες θανάτου συγγενείς των νεκρών που τολμούν να

μιλήσουν εναντίον τους" (Κ. Ελευθεροτυπία, 19-11).

Ένας από τους κύριους στόχους της παλιότερα αριστερής και τώρα σοσιαλφασιστικής ETA είναι οι δημοκράτες που διακρίθηκαν στον αγώνα κατά του φρανκισμού. Ο βάσκος γλύπτης και ζωγράφος Αγκουστίν Ιμπαρρόλα, εξόριστος απ' την ETA στο εσωτερικό, λέει στη Monde (19/20-11): "Θέλουν να με εξαλείψουν από την ιστορία της Χώρας των Βάσκων. Μου πέταξαν το καλύτερο κομμάτι της ζωής μου και το έριξαν σε μια σκοτεινή σήραγγα απ' όπου δε μπορώ να βγω. Τη δικτατορία του φρανκισμού διαδέχθηκε αυτή του εθνικισμού: έχουμε το ηθικό και διανοητικό καθήκον να την καταγγείλουμε". Ο Α. Ιμπαρρόλα ζει πε-

ριορισμένος σε μια κοιλάδα της Βισκάγια μόνο και μόνο γιατί το όνομά του έχει γίνει σύμβολο του βάσκικου αντιφρανκικού αγώνα. Κάθε τόσο, οι συμμορίτες της ETA έρχονται με κουκούλες και του καταστρέφουν το σπίτι, τα έργα ή γράφουν απειλητικά συνθήματα, "όπως το έκαναν οι ναζί στους εβραίους". Ένα άλλο σύμβολο της δημοκρατίας, ο ανθρωπολόγος Μικέλ Αζουρμέντι βρήκε ένα πτώμα ζώου έξω απ' την πόρτα του και το όνομά του στο κέντρο ενός στόχου στο πανεπιστήμιο. Λίγο αργότερα δέχτηκε βομβιστική επίθεση και διέφυγε στις ΗΠΑ. Όπως αποκαλύπτει ο Μ. Αζουρμέντι, τα καθάρματα της ETA έχουν επιβάλει τη φασιστική τους δικτατορία στην εκπαίδευση και τον πολιτισμό. Η νεολαία δε λαμβάνει καμιά δημοκρατική αρχή αλλά διδάσκει το εθνικό μίσος. Η ιστορία έχει πλήρως διαστρεβλωθεί. Η ETA απαγορεύει τη διάδοση ισπανόφωνων βιβλίων, λεηλατεί και σπάζει βιτρίνες βιβλιοπωλείων, και-

ει βιβλία και κλείνει βιβλιοθήκες, όπως εκείνη του Λαγκούν που δε μπόρεσε να κλείσει ο Φράνκο. Η δολοφονική σπείρα με ψευτοαριστερό πρόσωπο οικοδομεί, έτσι, το φαιοκόκκινο μέτωπο σε συμμαχία με τους νοσταλγούς της δικτατορίας.

Ωστόσο, η ίδια πλειοδοτεί σε βαρβαρότητα σε σχέση με τους φαιούς συμμάχους της. Το φυλετικό δίκαιο είναι το μόνο που γνωρίζει. Ο συγγραφέας Ραούλ Γαρίδο είδε το φαρμακείο του να καίγεται γιατί δεν έχει βάσκιες ρίζες αλλά έγινε βάσκος μέσω της γυναίκας του. "Ζούμε", λέει, "μια επιχείρηση πολιτιστικής και ιδεολογικής καθάρσης (...). Ο ένοχος γι' αυτούς δεν είναι ο δολοφόνος, αλλά αυτός που τον καταγγέλλει". Ο βιβλιοπώλης Ιγνάθιο Λατιέρρο αποκαλύπτει: "Τη δεκαετία του '80 η βία ήταν χειρότερη με στατιστικούς όρους, αλλά σήμερα είναι ο οργανωμένος τρόμος, μια επιδίωξη να φμωθει ολόκληρη η κοινωνία. Ένα "πολιτικά ορθό" επιβαλ-

λόμενο με τον καιρό μαζί με μεθόδους εξευτελισμού που παραπέμπουν στους φασίστες της δεκαετίας του '30. Ρετσινόλαδο στην καλύτερη περίπτωση. Αυτό που επιζητούν είναι μια βοσνιακού τύπου κατάσταση: είσαι Ισπανός, δηλαδή εχθρός, ή Βάσκος. Και αν έχεις μέχρι τέσσερις γενιές βάσκικο όνομα, σε αντιμετωπίζουν σαν ισπανό εάν δεν ευθυγραμμιστείς μαζί τους. Ο μόνος καλός βάσκος είναι ο ριζικός εθνικιστής". Οι νεολαίοι της οργάνωσης, γνωστοί ως "νέοι άγριοι", εκπαιδεύονται σε βανδαλισμούς καθώς και στην παρακολούθηση των υποψηφίων θυμάτων τους οποίους παραδίδουν, στη συνέχεια, στους κομάντος-δολοφόνους, λέει ο Π. Α. Αρίας, πρόεδρος της "Οργάνωσης για την Ειρήνη".

Πρόκειται για πρακτικές που δίνουν στην ETA τα πρωτεία της παγκόσμιας νεοφασιστικής κτηνωδίας. Εάν αυτή η σιχαμερή σπείρα δολοφόνων δε συντριβεί πολιτικο-ιδεολογικά και στρατιωτικά θα φέρει στην Ισπανία το Μεσαίωνα.

Η εξάρτηση του αδύνατου πιστωτή από τον ισχυρό οφειλέτη

Το ρώσικο στρατοκρατικό μονοπώλιο γιγαντώνεται μέσα από τη ληστεία των χωρών του τρίτου κόσμου και της Δύσης. Τις πρώτες τις ληστεύει διαπράττοντας εισβολές, εθνοκαθάρσεις και γενοκτονίες. Τη δεύτερη, προς το παρόν, με δανεισμό χρημάτων των δυτικών αστικών τάξεων που όμως ουδέποτε επιστρέφονται ή με άλλες εκβιαστικές μεθόδους όπως είναι η πρόσφατη ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης ή η μείωση της παραγωγής πετρελαίου που προκάλεσε την πετρελαϊκή κρίση.

Ο νεοεκλεγής αμερικανός πρόεδρος Τζ. Μπους δείχνει αποφασισμένος να τελειώνει με την άμετρη προσφορά χρημάτων στους ρώσους ιμπεριαλιστές που αποτελούσε πάγια ταχτική του προκατόχου του. Προτού ορκιστεί πρόεδρος, ο Μπους, δήλωσε "ότι δεν πρόκειται να δώσει χρήματα στη Ρωσία, τη χώρα η οποία μόνιμα δεν εκπληρώνει τις οικονομικές της υποχρεώσεις" (Εθνος, 19-1) και καταλόγισε στον Κλίντον τη ρίψη "χρωμάτων σε βαρέλι χωρίς πάτο" όπως είπε. Άλλωστε στο Κρεμλίνο συζητιέται ακόμη η αποπληρωμή των σοβιετικών χρεών. Όμως, οι ρώσοι ξέρουν κι άλλο μονοπάτι, το οποίο ακούει στο όνομα Ευρώπη.

Η Ευρώπη, και ιδιαίτερα η "Λέσχη των Παρισίων" αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους πιστωτές της Μόσχας. Γύρω στα μέσα Γενάρη, ο πρόεδρος Πούτιν διαβεβαίωνε το Σρέντερ ότι "θα ανταποκριθεί πλήρως στις όποιες δανειακές του υποχρεώσεις. Τρεις μέρες μετά, το υπουργικό συμβούλιο ενέκρινε απόφαση σύμφωνα με την οποία η Μόσχα θα πληρώσει μόνο μέρος των οφειλών της προς τη Λέσχη των Παρισίων - άρα και προς τη Γερμανία" (Ημερησία, 13/14-1) επικαλούμενο δήθεν οικονομική δυσχέρεια. Όμως το ρώσικο κράτος έχει πόρους που τους χρησιμοποιεί για να εξο-

πλίζει το στρατό και να προετοιμάζει τον πόλεμο. Εκτός απ' αυτό, η πετρελαϊκή κρίση έφερε το περασμένο έτος στα ρώσικα κρατικά ταμεία τεράστια κέρδη.

Η αντίδραση του Βερολίνου ήταν αρχικά να απειλήσει με αποδέσμευση της εγγυήσεως σε γερμανούς εξαγωγείς με δραστηριότητα στη Ρωσία. Αλλά στις 12-1 "το υπουργείο Οικονομικών της Γερμανίας ανακοίνωσε πως όχι μόνο δεν αίρονται οι εγγυήσεις... αλλά και πως το Βερολίνο εγκρίνει δύο ακόμη τέτοιες μορφές εγγυήσεων" (στο ίδιο). Με άλλα λόγια, η Γερμανία των Σρέντερ-Φίσερ χαρίζει μεγάλο μέρος των ρωσικών οφειλών, που φτάνει τα 14 δις δολάρια (5 τρις δρχ.), αγοράζοντας μετοχές ρωσικών εταιρειών. Αυτό όχι μόνο θα ανορθώσει τη ρωσική πολεμική οικονομία μα και θα διαβρώσει πολιτικά το γερμανικό μονοπώλιο που θα το εξαρτήσει από το ρώσικο κρατικό μονοπώλιο και την καγκεμπίτικη νέα ολιγαρχία.

Στο μεταξύ, παρά τις ήττες που δέχεται ο σοσιαλϊμπεριαλισμός από την τσετσένικη αντίσταση, πράγμα που τον αναγκάζει να αναθέσει την επιχείρηση απευθείας στην KGB, εντείνει τον έλεγχο του Καυκάσου. Ο Πούτιν πρότεινε στην αζέρικη κυβέρνηση διεύρυνση της στρατιωτικής συνεργασίας ενώ υπέγραψε συμφωνία με τον πρόεδρο Χ. Αλίεφ για κοινή εκμετάλλευση κοιτασμάτων πετρελαίου στην Κασπία (Ελευθεροτυπία, 11-1). Στο εσωτερικό, συνεχίζεται το πογκρόμ ενάντια στο δυτικόφιλο κεφάλαιο και τους εβραίους. Συνελήφθη στο διαμέρισμά του ο Μιχαήλ Μιριλασβίλι που συγκεντρώνει και τις δύο ιδιότητες: είναι γεωργιανό-εβραίος - αντιπρόεδρος του ρωσικού εβραϊκού συμβουλίου, μέτοχος της Λουκόιλ και ιδιοκτήτης νυχτερινών κέντρων και πολυκαταστημάτων. Για 27η φορά η γενική ει-

σαγγελία διεξήγε έρευνα σε διαμερίσματα υπαλλήλων της Μίντια-Μοστ του Γκουσίνσκι ενώ ο δικηγόρος του, Πάβελ Αστάχοφ, δήλωσε πως πρόκειται για πολιτική πίεση στα ΜΜΕ. Όταν ο Τεντ Τέρνερ, ιδρυτής του CNN, εξέφρασε την επιθυμία να αγοράσει

το 25% της εταιρείας ο Πούτιν του ξεκαθάρισε ότι σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να ξεχάσει το ενδεχόμενο πολιτικής ανεξαρτησίας από το Κρεμλίνο (στο ίδιο, 25-1). Δηλαδή, θα έχουμε ένα αμερικάνικο κανάλι που θα ακολουθεί πιστά τη ρώσικη πολιτική. Αυτό δεν θα είναι περίεργο γιατί ξέρουμε τους στενούς δεσμούς του Τέρνερ με τη συμμορία Κλίντον-Γκορ.

Καμιά κυβέρνηση και κανένα νομισματικό ταμείο δε θα πρέπει να χρηματοδοτεί τους σφαγείς της Τσετσενίας και ληστές της υδρογείου.

Τι περιμένει την Ασία

Σύμφωνα με μια είδηση που μεταδόθηκε πριν λίγες μέρες από το ραδιόφωνο του BBC και δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία στις 27 Γενάρη δέκα χιλιάδες αρκούδες βασανίζονται σήμερα στην Κίνα για να παράγουν χολή από την οποία φτιάχνονται καλλυντικά, αφροδισιακά και "θαυματουργά" φάρμακα.

Διαβάζουμε για πιο βασανιστήριο πρόκειται:

"Οι αρκούδες αφού συλληφθούν κλείνονται σε κλουβιά που έχουν ακριβώς το φυσικό μέγεθος του ζώου έτσι ώστε αυτό να μην μπορεί καθόλου να κινηθεί. Το κλουβί και η αρκούδα βρίσκονται σε οριζόντια θέση και στη συνέχεια τοποθετείται ένα είδος καθετήρα στη χοληδόχο κύστη του ζώου με τον οποίο αφαιρείται το υγρό της χολής... Στο πρωτοφανές αυτό μαρτύριο τα άτυχα ζώα υποβάλλονται για δεκαπέντε χρόνια, δηλαδή για 180 μήνες, για σχεδόν 5.500 μέρες συνεχώς, χωρίς διακοπή. Αποτέλεσμα αυτού του μαρτύριου είναι οι πόνοι των ζώων να είναι ανυπόφοροι και οι κραυγές τους να κάνουν αδύνατη την παραμονή στο χώρο αυτό οποιουδήποτε άλλου πλάσματος. Τα κόκαλα τους αποδομούνται και η έλευση του θανάτου τους είναι πέρα από την ανθρώπινη φαντασία.

Τα άτυχα ζώα λαμβάνουν μια φορά τη μέρα φαγητό από το στόμα ανοίγοντας ελάχιστα τη μουσούδα τους μέσα από τα κάγκελα του κλουβιού, ενώ όποτε διψούν μπορούν να γλείψουν τα κάγκελα, στα οποία οι δήμιοι τους φρόντισαν να υπάρχει νερό που κυλάει. Έτσι τα δυστυχισμένα αυτά ζώα δεν έχουν ούτε τη δυνατότητα να πεθάνουν από πείνα ή δίψα...".

Πραγματικά "πέρα από την ανθρώπινη φαντασία".

Βέβαια τέρατα πάντα υπήρξαν και στην καλύτερη δυνατή κοινωνία κάθε εποχής, αλλά 10.000 αρκούδες σημαίνει μια σειρά εργαστήρια του απόλυτου πόνου που διαθέτουν τον επιχειρηματία ιδιοκτήτη τους, τους υπαλλήλους του, τους καθαριστές του χώρου κ.λπ. Αυτή είναι μια μαζική και οργανωμένη επίγεια κόλαση που την ξέρει και την στηρίζει ένα ολόκληρο πολιτικό και διοικητικό καθεστώς, και που προφανώς δεν έχει κανένα πρόβλημα μαζί της και είναι φυσικό γιατί αυτό το καθεστώς είναι ο κινέζικος σοσιαλφασισμός, δηλαδή το απόλυτο πολιτικό τέρας που πρόκυψε από την άρνηση της πιο προωθημένης προλεταριακής εξουσίας στον πλανήτη. Αναρωτιόμαστε τι περιμένει τον επαναστατικό κινέζικο λαό, τι περιμένει την Ασία.

